

Ny forsvarsalliance med USA: Mette Frederiksens ultimative magtarrogance.

Udtalelse af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institut i Danmark den 11. Februar 2022

Når Mette Frederiksen i sin rolle som statsminister inden for få dage har afholdt hele to pressekonferencer, hvor hun flankeret af udenrigsministeren og forsvarsministeren har talt i forherligende toner om kampen for frihed og suverænitet, så er det nok et tegn på, at det er netop de erklærede principper, som hun i en studehandel er blevet pålagt at ofre for fortsat opbakning til hendes fremadrettede personlige karriere. Da Anders Fogh Rasmussen brugte sin platform som dansk statsminister til at støtte Storbritanniens og USA's ulovlige krig imod Irak, der blev legitimeret med løggen om at Irak havde masseødelæggelsesvåben, endte det som bekendt med, at han blev belønnet med posten som generalsekretær for Nato og en international rolle som arrangør af konferencer til støtte for den britisk-amerikanske kampagne for at nedbryde suveræniteten hos de lande, der formaster sig til ikke blindt at følge de diktater, der kommer fra London og Washington.

Hvad har Mette Fredriksen gang i? At give USA ret til at udstationere militærpersonel og udstyr på dansk jord under amerikansk suverænitet afskaffer Danmarks nationale suverænitet og vil i stedet afsløre Danmark som en ren amerikansk vasalstat. Selv i de mørkeste stunder under den kolde krig, da Danmark var truet af sovjetiske planer om en

besættelse af Danmark, var det noget, som danskere med respekt for både nationen og sig selv ikke ville tillade. Det ville have reduceret Danmark fra en nation til blot at være kanonføde i supermagternes stedfortræderkrig (Afghanistan er et skoleeksempel på, hvordan den slags typisk ender).

Forslaget til en ny forsvarsalliance mellem Danmark og USA har som sin grundantagelse, at vi skal forberede os på krig med Rusland, noget som bliver underbygget af mediernes svulstige krigspropaganda. Men siden den kolde krigs afslutning har Rusland på intet tidspunkt truet Danmark eller andre dele af Nato, men har tværtimod passivt set til, mens stadig flere dele af det tidligere Sovjetunionen og dets interessesfære blev indlemmet i Nato. Da turen så kom til Ukraine, sagde Rusland fra, og kræver nu aftaler, der kan garantere Ruslands fremtidige sikkerhed. Det burde være en kærkommen anledning til at diskutere en inkluderende sikkerhedsarkitektur for Europa, som det faktisk blev lovet Rusland, da de satte Østtyskland og de andre tidligere Warszawapagt-lande fri i lighed med de andre sovjetrepublikker. En sikkerhedsarkitektur, hvor både øst og vest kan føle sig hjemme. I stedet ser vi en mobilisering for sanktioner og krig, hvor Danmark nu skal spille en udvidet rolle, på bekostning af danske interesser.

Hvordan kan det forsvares, at Mette Frederiksen overhovedet overvejer at sige ja til et for Danmark så ufordelagtigt og potentielt ødelæggende forslag i dag? Blot fordi en ven kræver at få lov til at dele seng med din ægtefælle eller dit barn, så behøver man jo ikke takke ja. Det er tydeligt, at Mette Frederiksen har lavet en aftale med djævelen, som i dette tilfælde er den britisk-amerikanske finansielle magtelite, der kontrollerer den vestlige efterretnings- og sikkerhedspolitik. I betragtning af den berettigede foragt, som Mette Frederiksen med flere udviste for Helle Thorning-Schmidt og andre, der helt åbenlyst var villige til at ofre sine vælgeres og nationens interesser for at være en del af magten, så vil

nemesis ramme dobbelt hårdt, hvis Mette Frederiksen fortsætter med dette skoleeksempel på hybris.

Om Mette Frederiksen har fået et tilbud hun ikke kunne afslå, eller hvad hun forventer at få som tak for denne ofring af danske interesser og suverænitet, ved jeg ikke. Givet er det, at det på ingen måde er i dansk interesse at indgå en sådan aftale. Det vil ikke forbedre den danske sikkerhed men kraftigt forværre den. Danmark vil flytte sig selv ind i kategorien af strategiske mål for atommagten Rusland. Danmark udstiller sig samtidigt som et land, der ikke længere frit kan handle og interagere med det voksende antal lande, der i lighed med den nylige Beijing-erklæring fra Rusland og Kina ikke længere vil acceptere en særlig vestlig ret til at bestemme de internationale spilleregler, men som mener, at vi skal have en multipolær inkluderende verdensorden, hvor alle nationer bliver respekteret og kan samarbejde uden først at skulle spørge om lov i London eller Washington.

At Mette Frederiksen foreslår dette samtidigt med at chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste, Lars Findsen, er varetægtsfængslet under anklage for højforræderi og uden mulighed for at kommunikere med offentligheden, bør få mere end et enkelt øjenbryn til at løfte sig og få flere end blot mig til at spørge, hvad pokker der egentlig foregår? Vi må råbe vagt i gevær og få Folketingets medlemmer til at gøre op med den slappe følgagtighed, de plejer at udvise over for magtens arrogance, specielt blandt "de gamle" partier, og sammen med modige patrioter i de danske institutioner få stoppet denne ødelæggelse af dansk suverænitet og danske interesser inden det er for sent.

Zepp-LaRouche: Den unipolære verden er forbi; vi har brug for en ny model for internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px40p0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande

rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”, bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: “Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

“Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO’s udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

“Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

“Vi kan lade løftet om “åbne døre” være, selv om spørgsmålet

fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

“I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen.”

Præsident Macron:... “Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd.

“Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

“For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

“Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU’s stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg

gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

“Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

“Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partners og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte”

påstand om, at Rusland havde fremstillet en "false flag"-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af "kriseaktører" a la Alex Jones. I mandagens udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: "Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele."

Price: "Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke yderligere at tilføje om det." Anden reporter: "Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?"

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i "Venter på Godot" – selvsikker uigennemsigthed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor "indlysende" for taleren alene. Uanset NATO's indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit "et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet": Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO's anstrengte diskussioner om "indflydelsessfærer" i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus' miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige "revisioner" af en "gammel, gal, døende imperial verden", som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og

landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens næste halvtreds års fremskridt, “gør det klart med fødderne”, hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikulationen, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets “Jago-lignende” kontrollant Storbritannien og andre lige så skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN’s Sikkerhedsråd under den åbne debat om “Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser”. I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvarer den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning”. Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.

100 sekunder i tolv på atomkrigsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

af Helga Zepp-LaRouche

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig føres”, erklærede de fem atommagter og permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd i en fælles erklæring den 3. januar i år. Eftersom brugen af atomvåben altid indebærer en risiko for at bruge hele atomvåbenarsenalet, og da selv en procentdel af det er tilstrækkeligt til at forårsage menneskehedens udryddelse, af denne grundlæggende indsigt faktisk have praktiske konsekvenser for alle atomvåbenmagters militære strategi. Men på trods af denne fælles erklæring lancerede USA’s strategiske kommando i den sidste uge af januar manøvre “Global Lightning”, som har til formål at teste de amerikanske atomstyrkers operative beredskab.

Selv om der var tale om en såkaldt “rutinemæssig” manøvre, der i år blev integreret med USA’s Indo-Pacific Command og derfor var rettet mod en mulig konfrontation med Kina, kan den i forbindelse med de øgede spændinger mellem Rusland og USA og NATO kun ses som endnu et, men måske det farligste, element i den leg med ild, som Vesten i øjeblikket spiller med Rusland og Kina.

Timingens af manøvre falder perfekt sammen med USA’s og

Storbritanniens endnu ubeviste påstande om, at Rusland planlægger et militært angreb på Ukraine i slutningen af januar og midten af februar, hvilket den russiske regering gentagne gange har benægtet. Øvelsen i indsættelse af atomvåben er baseret på den nuværende atomkrigsplan fra USA's strategiske kommando. Hans. M. Kristensen, direktør for Nuclear Information Project of the Federation of American Scientists, kunne på grundlag af Freedom of Information Act få fat i titelsiden af denne plan, kaldet "Stratcom Conplan 0810-12, Strategic Deterrence and Force Deployment, Change 1". Kristensen, en af de mest kompetente specialister inden for nuklear strategi og våben, forklarede til Newsweek, at Global Lightning-øvelsen ikke blot forudsætter et atomart førsteangreb fra den ene eller den anden side, men en fortsat atomkrig, der fortsætter efter den første udveksling af slag.

Selv om de enkelte dele af denne nye krigsplan, der er blevet operationel siden den 30. april 2019, er underlagt den største hemmelighedsfuldhed, er konturerne af denne plan ved at tegne sig. Antagelsen er, at USA og NATO vil være i stand til at overleve et atomart førsteangreb fra Rusland eller Kina, derefter gengælde, absorbere yderligere angreb, gengælde igen osv. i en fortsat militær konfrontation. Denne atomkrigsplan omfatter ikke kun atomvåben, men også forskellige andre dødbringende systemer, såsom missilforsvarssystemer, målrettede energivåben såsom elektromagnetiske pulsvåben og lasere, cyberangreb og rumvåbenangreb fra rummet. Hvem skal kunne overleve en sådan fortsat atomkrig? De få mennesker, der kan gemme sig i dybe underjordiske bunkere? De morbide fantasier i Dr. Strangelove ligner en børnefødselsdag ved siden af dette.

Sidste års Global Lightning-manøvre i april 2021 fokuserede på den potentielle konflikt med Rusland; i år var den helliget den mulige konfrontation med Kina. Pentagons forskellige strategidokumenter siden 2017 har i stigende grad defineret Rusland og Kina som geopolitiske rivaler og modstandere og

erstattet kampen mod den globale terrorisme med konkurrencen mellem stormagterne som en strategisk prioritet. Samtidig blev moderniseringen af den nukleare triade, som Obama-regeringen påbegyndte, fortsat, og tærsklen for brug af atomvåben blev i stigende grad sænket, bl.a. ved at der blev indsat lavtydende sprænghoveder på Trident-ubåde.

Den strategiske konflikt

Selv om der ikke har været mange officielle kommentarer, kom præsident Putins meddelelse den 1. marts 2018 om nye russiske nukleare systemer – Awangard hypersonisk missil, et interkontinentalt ballistisk missil med 20 gange lydhastigheden og fremragende manøvreedygtighed, der gør det amerikanske missilforsvarssystem stort set forældet, Kinschal hypersonisk krydsermissil samt atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben – som et chok for det vestlige militæretablisement. I mellemtiden har Kina også udviklet sine egne supersoniske missiler med infrarød målsøgningsteknologi, en evne, som det amerikanske militær måske først vil få om to til tre år. Amerikanske satellitbilleder har fortsat lokaliseret omkring 300 missilsiloer under opførelse på spredte steder i Kina, hvoraf nogle måske forbliver tomme, men i andre er atommissiler i en tilstand af “affyring ved varsling” for at undgå et afvæbnende overraskelsesangreb.

Det er i store træk den strategiske baggrund for de to traktater, som Putin den 17. december præsenterede for USA og NATO med anmodning om, at de skulle indeholde juridisk bindende garantier for, at NATO ikke udvider sig længere mod øst og ikke installerer offensive våbensystemer ved Ruslands grænser, og at der også gives garantier for, at Ukraine ikke bliver optaget i NATO.

I modsætning til mange transatlantiske politikere og medier mener general Kujat, den tidligere generalinspektør for de tyske væbnede styrker, at ophobningen af ca. 120.000 russiske

tropper nær den ukrainske grænse, hvoraf nogle befinder sig flere hundrede kilometer væk, ikke tyder på et forestående angreb på Ukraine, men at Rusland ønsker at bruge denne trussel til at demonstrere styrke for at fremtvinge forhandlinger med USA og NATO på lige fod.

Indtil videre har USA og NATO nægtet at give tilsagn om Putins hovedkrav og synes kun villige til at give det, som Rusland anser for sekundære tilsagn om nye nedrustningsforhandlinger. Putin har bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning. I betragtning af, at stationering af potentielt offensive våbensystemer nær Ruslands grænser i forbindelse med NATO's udvidelse mod øst – det gælder f.eks. Aegis-missilforsvarssystemet, der er stationeret i Polen og Rumænien – har skabt en situation for Rusland, der kan sammenlignes med stationeringen af sovjetiske missiler på Cuba, opstår spørgsmålet om, hvordan disse "foranstaltninger" kan se ud. Den amerikanske Ruslandsekspert Gilbert Doctorow har mistanke om, at dette kunne indebære opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler i Hviderusland og Kaliningrad for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland til gengæld. Han har desuden mistanke om, at Rusland kunne placere atombevæbnede Zircon-overlydsmissiler ud for kysten af Washington DC, som russiske eksperter tidligere har sagt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at flygte med Air Force One. Teoretisk set kan zircon-overlydsmissilerne naturligvis opsendes overalt på verdenshavene, og de er meget vanskelige at opdage og opfange for konventionelle luftforsvarssystemer på grund af deres ni gange lydhastighed og manøvredygtighed under flyvning.

Det er derfor kun logisk, at Bulletin of Atomic Scientists' "dommedagsur" kun viste 100 sekunder i tolv den 20. januar 2022. Der er kun ca. halvandet minut til den nukleare apokalypse. Selv om der siden optrapningen af krisen i Ukraine efter næsten 40 års dyb søvn i antikrigsbevægelsen har været

en lang række appeller, opfordringer og åbne breve – senest fra 100 organisationer i USA, der kræver, at præsident Biden nedtrapper spændingerne med Rusland – er truslens enorme omfang på ingen måde trængt ind i den offentlige bevidsthed.

Manglende klarhed om årsagerne

Men selv blandt de fleste mennesker i Vesten, der erkender den akutte fare, er der uklarhed om de underliggende årsager til den eksistentielle trussel mod menneskehedens eksistens. De ligger på den ene side i den systemiske karakter af det neoliberale finanssystems krise, som nu er gået ind i sin hyperinflationære slutfase, og på den anden side i det krav, som dette finanssystems elite i City of London, Wall Street og Silicon Valley stiller til en unipolær verden, hvor det alene er denne elites magtinteresser der bestemmer, hvad der skal ske i den "regelbaserede orden".

Dilemmaet er nu et dilemma med modsatrettede dynamikker. I den transatlantiske verden siden paradigmeskiftet i august 1971, som Lyndon LaRouche profetisk anerkendte, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-ordningen ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed åbnede vejen for spekulativ profitmaksimering, et voksende skift væk fra investeringer i den produktive fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske derivatbaserede finansielle produkter, hvoraf den seneste tåbelighed er "at flytte billioner" til den grønne New Deal.

De dermed forbundne investeringer i industrier med den lavest mulige energistrømsdensitet repræsenterer i sidste ende set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt en lige så omfattende kapitalødelæggelse som investeringer i militær produktion af våbensystemer og hæren. At denne effekt for det meste ikke erkendes, hænger sammen med, at man forveksler pengeværdier, penge med reel rigdom, og med den

illusionen om, at børsnoterede selskabers aktieværdier siger

noget om økonomiens produktivitet. Det er naturligvis i de yachtbesiddende milliardærers interesse, hvoraf nogle for længst har købt lejligheder i lavtliggende bunkere i Australien og andre steder, at bobleøkonomien opretholdes så længe som muligt, selv om andelen af den fattige befolkning fortsætter med at vokse, og middelklassen fortsætter med at skrumpes.

Da Sovjetunionen opløstes i 1991, og den transatlantiske elite trods alle advarsler – f.eks. fra pave Johannes Paul II – gav efter for fantasien om at have “vundet” den kolde krig og fortolkede “historiens afslutning” således, at hele verden nu skulle underkaste sig den neoliberale, regelbaserede orden, så de heller ingen grund til at holde løfterne til Rusland om ikke at udvide NATO mod øst. Hele spektret af instrumenter til at cementere den unipolære verden blev taget i brug: regimeskift enten gennem farverevolutioner eller “humanitære” krige mod alle regeringer, der stadig holder fast ved andre værdier. Viktoria Nuland pralede offentligt med, at udenrigsministeriet havde brugt fem milliarder dollars på NGO'er alene i Ukraine, hvilket i første omgang førte til den “orange revolution” i 2004. Da præsident Janukovitj i slutningen af 2013 nægtede at tilslutte sig EU's associeringsaftale, ikke mindst fordi EU er fuldt forbundet med NATO med hensyn til traktater og sikkerhed, kom den ikke så demokratiske side af den regelbaserede orden frem i form af Maidan-nazistkuppet i februar 2014. Som følge heraf blev Krim ikke annekteret af Putin, men ved en folkeafstemning af Krimbefolkningen, som ønskede at undslippe Kievs fascistiske politik. Allerede dengang erklærede Putin, at Vesten virkelig var interesseret i at holde Rusland i skak, og at hvis det ikke var Ukraine, ville de have fundet et andet påskud for at gøre det.

Den afgørende opstramning over for Rusland og Kina blev senest i 2017 synliggjort ved at ændre sprogbrugen i Pentagons sikkerhedsdoktriner og karakterisere disse to lande som

“modstandere” og “autokratier”. Mens de vestlige institutioner i første omgang havde reageret på Xi Jinpings annoncering af den nye silkevej i september 2013 med en vidtrækkende blackout i hele fire år, reagerede disse institutioner nu på det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, som om det var en eksistentiel trussel – nemlig mod den unipolære verden! Stort set alle sanktioner, der er blevet indført ensidigt overalt i verden, dvs. uden beslutninger i FN’s Sikkerhedsråd, har i sidste ende haft som hovedformål at forhindre Kinas økonomiske fremgang og Ruslands genvinding af sin status som en aktør i verden.

Udskriften af to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus’ pressebriefing den 25. januar afslører på chokerende vis denne hensigt. Her præsenterer de en lang række “strenge økonomiske foranstaltninger” – begyndende med det højeste eskaleringsniveau – for at modarbejde Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ved at nægte ham adgang til alle moderne, udviklede teknologier som f.eks. kunstig intelligens, kvantecomputere og alle teknologier relateret til forsvar og rumfart, for at forhindre ham i at “diversificere” økonomien ud over eksport af olie og gas og for at opnå en atrofiering af den russiske økonomi.

Denne politik, der er formuleret i et utroligt brutalt sprog, er intet andet end en fortsættelse af Jeffrey Sachs’ såkaldte “chokterapi” fra 1990’erne, hvis udtrykkelige mål var at reducere Rusland fra at være en supermagt i Sovjetunionens dage til at være et råvareeksporterende land i den tredje verden. Denne politik var dengang som i dag en krigserklæring – den eneste forskel er, at Putin er ikke en ynkelig figur som Jeltsin, er blev forkælet af Vesten af geopolitiske årsager, men en strålende strateg, der ved, hvordan han skal forsvare Ruslands interesser.

De ikke mindre hadefulde tirader mod Kina, som man i dag kan høre fra imperiets hofskribenter og fra tidligere maoister fra SDS-tiden, som i dag er steget til topstillinger i De Grønne,

kan imidlertid ikke ændre noget ved den kinesiske økonomis enestående succes, som i 2021 havde en vækstrate på over 8 % på trods af Corona. Kina har gjort mere for menneskerettighederne end noget andet land i det såkaldte vestlige værdifællesskab ved at løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom i sit eget land – herunder uighurerne, som nu nyder en langt bedre levestandard og en befolkningstilvækst over gennemsnittet – og ved at give mange udviklingslande mulighed for at overvinde fattigdommen for første gang.

De samme kredsers tavshed om den største humanitære katastrofe, der er udløst af de vestlige sanktioner i Afghanistan, hvor næsten en million børn sulter, og hvor i alt 24 millioner mennesker risikerer at dø denne vinter, besegler deres totale miskredit.

Fælles erklæring fra Putin og Xi

Hvis forskellige forfattere har advaret om, at kampagnerne mod Rusland og Kina kunne føre til, at disse to lande kommer endnu tættere på hinanden, kan de være tilfredse, for det er præcis, hvad der nu er sket i forbindelse med Putins besøg ved de olympiske lege i Kina. Det haster imidlertid med at tage de ideologiske briller af og erkende den ekstraordinære mulighed, som den fælles erklæring giver hele verden i denne ekstremt farlige verdenssituation.

Det 16 sider lange dokument med titlen "Fælleserklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om internationale forbindelser i en ny æra og om en global bæredygtig udvikling" indeholder en opfordring til at erstatte den geopolitiske konfrontation med et økonomisk samarbejde som grundlag for en fælles sikkerhedspolitik. Begge nationer appellerer til NATO om at afstå fra yderligere ekspansionsplaner, at overvinde tankegangen fra den kolde krig og at forankre de langsigtede sikkerhedsgarantier, som Rusland kræver. Den rolle, som internationale organisationer som G20, BRICS, APEC og ASEAN spiller, bør styrkes. Rusland vil

samarbejde om gennemførelsen af det "globale udviklingsinitiativ", som Kina har foreslået, og understreger betydningen af begrebet "ét fællesskab om menneskehedens skæbne".

Lad os tænke tilbage på de hundrede sekunder i tolv på atomkrigens ur: Hvem vil benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab? I de seneste uger er der blevet rejst mere forsigtige røster til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, og som kunne vedtages i en ny Helsinki-aftale. I betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og den uadskillelighed, der er forbundet med alles sikkerhed, er det imidlertid nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter alle verdens staters sikkerhedsinteresser.

Denne arkitektur skal være baseret på principperne i Westfalens fred, dvs. at alle staters interesser skal sikres, og især deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden forudsætter en fuldstændig og endelig forkastelse af malthusianernes politik og kræver, at alle nationer får ubegrænset adgang til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er forudsætningen for menneskeartens overlevelse – kræver et nyt paradigme, der skal udnytte de bedste traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil de sidste hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke være nogen tilbage til at kommentere resultatet. Eller vi kan huske, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og vi kan forme vores fælles fremtid.

zepp-larouche@eir.de

100 sekunder til midnat på dommedags-uret.

Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig udkæmpes.”

Schiller Instituttets internationale online-konference.

Lørdag den 19. februar

Panel 1 inkluderer Jens Jørgen Nielsens tale.

Se også Panel 2 med Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Videokonferencen kan her ses på denne side og her på den internationale Schiller Instituts hjemmeside.

Talerlisten inkluderer Jens Jørgen Nielsen fra Danmark.

Den nuværende strategiske krise mellem USA og Rusland med dens potentielle termonukleare undergang, er en trussel mod hele menneskeheden. Der skal etableres en ny sikkerhedsarkitektur, som garanterer retten til sikkerhed og økonomisk og kulturel udvikling for alle nationer.

Vi må tilbageføre dommedags-uret, ved at se på årsagerne til krig:

- Den ødelæggende, hyperinflationære eksplosion af det transatlantiske, neoliberale finanssystem
- De angloamerikanske elitors dødbringende fantasi om, at de for evigt kan påtvinge verden deres “regelbaserede orden” [i modsætning til en “lovbaserede orden”.]

Schiller Instituttet afholder denne hårdt tiltrængte dialog, for at drøfte årsagerne til den store globale krise og finde løsningerne på disse.

Panel 1; kl. 16 dansk tid:

Hvem og hvad er drivkraften bag fremdriften mod en verdenskrig? Hvor tæt er vi på?

Talerlisten på engelsk:

Moderator: Dennis Speed (US), The Schiller Institute

Keynote: Harley Schlanger (US), The Schiller Institute: “What Happens After D-Day? Will Russia Invade Ukraine?”

Natalia Vitrenko (Ukraine), Chairwoman, Progressive Socialist Party of Ukraine (PSPU): “Ukraine’s Role in Present World Affairs”

Graham Fuller (US), 25-year career as a CIA operations officer, author: “The Validity of the Concept of Spheres of Influence”

Col. (ret). Alain Corvez (France), International Consultant, former Counselor for the French Defense and Interior Ministries, “Evaluation of the Strategic Situation; a French Perspective”

Jens Jorgen Nielsen (Denmark), former Moscow correspondent for the Danish daily *Politiken*; author; Director, Russian-Danish Dialogue and assistant professor, communication and cultural differences. Niels Brock Business School. “Why We Need a New

Security Architecture.”

James Jatras (US), diplomat, former advisor to U.S. Senate Republican leadership: “The Evolution of NATO in the Post-Soviet Period”

Q&A Session

Panel 2: kl. 20 dansk tid:

Udformning af en ny strategisk arkitektur: Den russisk-kinesiske fælles aftale af 6. februar, og det økonomiske udviklingsperspektiv for Schiller Institutets forslag om Verdenslandbroen.

Moderator: Dennis Small (US), Ibero-American Director, *Executive Intelligence Review*

Keynote: Helga Zepp-LaRouche (Germany), Founder and chairwoman of The Schiller Institute: “Long-Term Survival: A New International Security Architecture”

Shakeel Ahmad Ramay (Pakistan), Political Economist: “Imran Khan’s Proposal for Pakistan To Mediate the U.S. and China”

Alejandro Yaya (Argentina), Civil Institute of Space Technology: “Argentina Joins the Belt and Road Initiative”

Dr. Carlos Gallardo (Peru), President, Christian Democratic Party of Peru: “Development Is the Name of Peace in South America”

Tony Magliano (US), Internationally syndicated Catholic social justice and peace columnist. “War Is Not Inevitable! We Have a Moral Obligation To Save Afghans from Starving! The Need To Create a New, Human-Centered Paradigm”

Q&A Session

Den oprindelige invitation:

Schiller Instituttet afholder en international online-konference med to paneler lørdag den 19. februar, for at stadfæste denne særdeles fornuftige erklæring fra de fem atomvåbenmagter og permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som de bekræftede i en fælles erklæring den 3. januar i år. Konferencen vil også fremlægge en {løsning} på den nuværende krise: etableringen af en ny sikkerhedsarkitektur, der garanterer alle nationer retten til sikkerhed og til økonomisk og kulturel udvikling. For at gøre dette er det bydende nødvendigt med en dialog om årsagerne til og løsningerne på den nuværende krise.

I den sidste uge af januar afholdt USA's strategiske kommando øvelsen Global Lightning for at teste de amerikanske atomstyrkers beredskab som led i en atomkrigsplan, der har været i kraft siden 2019, og som er baseret på den antagelse, at USA og NATO ville være i stand til at overleve et atomart, første angreb fra Rusland eller Kina, for derefter at gøre gengæld, at absorbere yderligere angreb, at gøre gengæld igen osv. i en vedvarende militær konfrontation.

Præsident Putin havde i 2018 bekendtgjort Ruslands nye atomvåbensystemer, herunder det hypersoniske missil Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben. Dette var et enormt chok for det vestlige militære etablissement.

Men præsident Putin reagerede på farverevolutionerne fra 2004-2014 og de såkaldte "humanitære" krige rettet mod alle regeringer, som var uvillige til at lade deres egne nationer blive udplyndret. De 5 milliarder dollars, der blev brugt på NGO'ere alene i Ukraine, er velkendt, hvilket i sidste ende blev til det nazistiske Maidan-kup i februar 2014, lige uden for Ruslands dørtrin.

Den 17. december 2021 fremlagde Putin to udkast til traktater

til USA og NATO, hvor han insisterede på, at der ikke måtte ske nogen yderligere udvidelse af NATO mod øst (især ind i Ukraine), og at der ikke skulle stationeres offensive våbensystemer ved Ruslands grænser. I betragtning af den manglende seriøse reaktion indtil videre, har Putin bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning.

En amerikansk ekspert har beskrevet, at han formoder, at Ruslands "militær-tekniske foranstaltninger" kan omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-krydsermissiler med atomvåben, der affyres fra havet ud for Washington D.C., som russiske eksperter tidligere har udtalt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at gå om bord på Air Force One for at undslippe.

Flere og flere mennesker vågner op til den kendsgerning, at der kun er de berømte hundrede sekunder før midnat tilbage på dommedags-uret.

For at standse uret må årsagerne til krig tages op til behandling: 1) Det transatlantiske neoliberale finanssystems hyperinflationære slutfase; og 2) det finansielle etablissemments dødbringende fantasi i City of London, Wall Street og Silicon Valley om, at de kan gennemtvinge deres "regelbaserede orden" i en unipolær verden i al evighed.

De grundlæggende årsager går tilbage til skiftet i august 1971, der blev profetisk erkendt af Lyndon LaRouche, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-systemet ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed banede vejen for spekulativ profitmaksimering. Dette forårsagede det stigende skift væk fra investeringer i den produktive, fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske, derivat-baserede finansielle produkter, og nu "flyttes trillioner" til den grønne New Deal.

Set fra et fysisk økonomisk perspektiv, repræsenterer denne

politik for at drive investeringer ind i industrier med den lavest mulige energi-gennemstrømningstæthed, i sidste ende en omfattende ødelæggelse af kapital, ligesom investeringer i den militære produktion af våbensystemer.

Alt for mange mennesker er forvirrede omkring finansielle værdier, som adskiller sig fra reel værdiskabelse. De har købt den illusion, at børsnoterede selskabers aktie værdier siger noget om økonomiens produktivitet – hvilket de ikke gør.

Nogle mere fornuftige røster har talt til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, i en ny Helsinki-aftale. Men i betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og det faktum at enhvers sikkerhed er indiskutabel, er det nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter sikkerhedsinteresserne for samtlige lande på jorden.

Et sådant forslag er netop uddybet i en artikel, som Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, for nylig har offentliggjort: "100 sekunder til midnat på dommedags-uret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" Denne arkitektur skal være baseret på principperne fra den Westfalske Fred; dvs. den må garantere alle staters interesser og frem for alt deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden kræver en total og definitiv afstandtagen fra malthusiansk politik, og kræver universel adgang for alle nationer til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er en forudsætning for menneskehedens overlevelse – fordrer et nyt paradigme af tænkning, der må bygge på de bedste klassiske traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Hvem kan benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab?

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil det sidste af de hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke

være nogen tilbage til at kommentere resultatet, eller også kan vi ihukomme, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og sammen skabe vores fælles fremtid.

Putin redefinerer krigsskuepladsen: Det skyldes økonomien!

Den 2. februar (EIRNS) – Den 17. december 2021 fremlagde Rusland offentligt to traktatudkast til hurtig vedtagelse – et med USA og et med NATO – som omhandler Ruslands eksistentielle betænkeligheder, med hensyn til Ruslands eksistentielle sikkerhed i forbindelse med NATO's ubønhørlige ekspansion mod øst, og placeringen af truende våbensystemer ved landets grænser. Rusland krævede omgående skriftlige svar på deres indtrængende forslag til at bremse det stormløb mod krig, der udgår fra Vesten. (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1790809/)

Den 26. januar fremlagde USA og NATO fortrolige, skriftlige svar til Rusland. Men den 1. februar udtalte den russiske præsident Vladimir Putin på en pressekonference: "Lad mig understrege, at vi nøje analyserer de skriftlige svar, som vi modtog fra USA og NATO den 26. januar. Det står dog allerede klart ... at de grundlæggende, russiske betænkeligheder, blev ignoreret."

Putin satte dernæst tingene på spidsen: Han fortalte pressen, at USA og NATO i virkeligheden ikke var bekymret for Ukraines sikkerhed, men brugte dette anliggende som en slags bjørnefælde, som en undskyldning for at indlede en total økonomisk krigsførelse mod Rusland for at ødelægge dets

økonomi og forhindre landets industrialisering". Hovedopgaven er at hæmme Ruslands udvikling... Ukraine tjener blot som et middel til at nå dette mål ... ved at trække os ind i en slags væbnet konflikt."

Dagen efter meddelte Kremls rådgiver, Juri Ushakov, at Putin skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i Beijing den 4. februar, hvilket tydeliggør, at de to lande er dybt allierede, i både økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål. De to præsidenter vil afgive "en fælles erklæring om internationale relationer i den nye æra, samt global bæredygtig udvikling ... [som] vil afspejle Ruslands og Kinas fælles synspunkter om de vigtigste globale udfordringer, herunder sikkerhedsspørgsmål", oplyste Ushakov.

Helga Zepp-LaRouche glædede sig i dag over, at der lægges vægt på den underliggende økonomiske krise bag krigsfaren og også på den nødvendige totale internationale økonomiske omstilling, der er nødvendig for at skabe en varig fred. De seneste trusler fra amerikanske og især britiske embedsmænd om, at de har til hensigt helt at udslette Ruslands evne til at industrialisere og udvikle sig, er endelig ved at vække folk til den virkelighed, som Lyndon LaRouche har advaret om i årtier.

Zepp-LaRouche udtalte i sin ugentlige webcast den 28. januar: "Sproget i dette er så brutalt, at det i bund og grund udtrykker: Se – vi formåede med chokterapien i 1990'erne, med Jeffrey Sachs i Jeltsin-perioden, at forvandle en tidligere supermagt til et råstofproducerende tredjeverdensland, og nu vil vi nægte Rusland retten til at industrialisere ved at anvende sådanne foranstaltninger. Det er allerede en form for krigserklæring! Hvordan kan man nægte et land at udvikle sig industrielt?... Hvis man læser sproget, hvordan det er skrevet, viser det en tankegang, som er den tankegang, der kendetegner et parti, der allerede erklærer krig."

Zepp-LaRouche fortsatte: "Vi sidder på en krudttønde: Årsagen

til al krigsfare er, at det finansielle system er ved at sprænge i luften. Der er mange rapporter om, at de såkaldte 'emerging markets', som er et synonym for udviklingslandene, kan få en enorm gældskrise, hvis der sker den mindste 'tilspidsning' af renteniveauet fra Federal Reserve, den amerikanske centralbank. Så nødvendigheden af at følge LaRouches fire love og for alvor bevæge sig i en helt anden retning og genopbygge verdensøkonomien ved at have en egentlig udvikling, begyndende med et globalt sundhedssystem, er af største vigtighed."

Zepp-LaRouche noterede sig, at der i mange lande rundt om i verden er en begyndende og betydelig modstand mod krigskampagnen og endda mod den økonomiske politik, der er årsag til den: nogle mennesker er ved at blive konfliktramte og urolige, og det med rette. "Dette er et oplagt øjeblik til at fokusere den voksende krigsangst i mange nationer rundt om i verden mod briterne", udtalte Zepp-LaRouche, "som trods alt er de politiske ophavsmænd til det globale fremstød mod krigsførelse blandt supermagter. Dette kunne ødelægge deres evner for altid."

Zepp-LaRouche henledte igen opmærksomheden på det ubeskrivelige folkemord, der er i gang i Afghanistan, hvor halvdelen af befolkningen er i fare for at sulte ihjel i løbet af vinteren, hvilket i høj grad skyldes den ulovlige indefrysning af landets aktiver i udlandet, og de nådesløse økonomiske sanktioner, der er pålagt landet. Blandt de mest umiddelbart truede er 1 million børn, der er så underernærede, at de, hvis de befandt sig i et udviklet land, ville høre hjemme på hospitalets intensivafdelinger. Dette er en forbrydelse mod menneskeheden, som er ved at ske for øjnene af os, og den begås af de samme britiske og amerikanske finansielle interesser, som står bag krigshandlingerne mod Rusland og Kina.

Udvalgt billede: IanLavrinovich,Pexels

NYHEDSORIENTERING den 4. februar 2022: Mette Frederiksens problem: Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Video, lyd og resumé..

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-4.2.22-cut.mp3>

Resumé:

Før åbningsceremonien ved OL i Beijing er der topmøde mellem Putin og Xi Jinping hvor Rusland og Kina vil bekræfte det tætte venskab og nok fremlægge nye økonomiske samarbejdsaftaler. Man forbereder at gøre sig uafhængige af amerikanske dollars og SWIFT-systemet. Vestens diplomatiske boykot understreger at man ikke kan regne med Vesten.

Mette Frederiksens presse møde på Marienborg, hvor hun annoncerede at Danmark nu er i frontlinjen imod Rusland og

ikke ville have en ligeværdig dialog er en farlig kurs. Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Man er ikke dumme men dumlærde. Man fravælger med fuldt overlæg fakta, hvis de ikke passer ind i fortællingen man forsøger at sælge. Man overser de dramatiske konsekvenser af de beslutninger man træffer som i FE-sagen, Minksagen og nu korstoget imod Rusland.

Rusland havde ikke kun fået mundtlige løfter om at NATO ikke ville blive udvidet mod Øst. OSCE-aftalen fra Istanbul i 1999 garanterede ikke kun frihed for stater til at indgå alliancer for egen sikkerhed, men også at dette ikke måtte ske på bekostning af andre landes. Der har man ikke respekteret ved udvidelsen af NATO og diskussionen om at integrere Ukraine i Nato. Vi må forhandle og samarbejde med Rusland og Kina så alle kan leve trygt og sikkert.

Hvordan kan Vesten beskylde Kina for at lave (et ikke eksisterende) folkemord i Xinjiang, når man selv gennemfører et reelt folkemord i Afghanistan gennem at fastholde sanktioner og tilbageholde Afghanistans penge i vestlige banker? 20 mio. børn sulter og mange vil dø her i vinter, hvis ikke Vesten skifter kurs.

Se interview med Liu Xing fra Aalborg Universitet på Schiller Instituttets hjemmeside.

Nedsmeltningen af det transatlantiske finansielle system er i gang. Siden 2008 er det blevet opbygget gigantiske finansboler under 13 år med negative renter og kvantitative lempelser. Inflationen i USA er nu 7 % og den er over 5 % i EU. Det er kun begyndelsen. Den kæmpe gæld der er opbygget skal der nu betales renter på og det er der ikke råd til. Der skal betales mere og værdierne er langt mindre værd. Det kan kun gå galt.

Eneste løsning er LaRouches fire økonomiske love. Lær af Kina. Rusland skal ikke vælge mellem Europa og Asien men være bindeled mellem Europa og Kina.

Hvedebrødsdagene er måske ovre for den danske regering. Kan

ikke længere gemme sig bag COVID-19. Se på verden med friske øjne inden det er for sent. Gå med i Schiller Institutet.

Diskussion: Den danske håndtering af COVID-19 var meget bedre end mange andre steder, men det var ikke pga. af regeringen, men fordi der var en høj grad af tillid og samfundssind blandt befolkningen. Husk at mange lande i Europa ikke som Danmark er hoppet med på briternes korstog imod Rusland.

EIR udspørger den danske statsminister, udenrigsminister og forsvarsminister om Ukraine-Rusland på TV2

KØBENHAVN, 31. januar (EIRNS)- I dag, to dage efter at den danske statsminister Mette Frederiksen sagde, at hun ville overveje at sende våben til Ukraine, blev der indkaldt til et pressemøde på Marienborg med statsministeren, udenrigsminister Jeppe Kofod og forsvarsminister Trine Bramsen for at lancere regeringens nye Udenrigs- og Forsvarspolitiske Strategi. EIR havde mulighed for at stille et spørgsmål. Første del af pressekonferencen blev transmitteret direkte på TV2 News, og anden del, der startede med EIR's spørgsmål, blev transmitteret direkte på TV2 Play.

Danmark er midt i beslutningen om, hvorvidt man vil følge den britiske eskaleringspolitik eller afvise den, som flere og flere europæiske lande gør. For to dage siden udtalte statsminister Mette Frederiksen til Jyllands-Posten: »Jeg vil

ikke udelukke (at sende militært isenkram til Ukraine, red.), og jeg har ingen principiel modstand mod, at vi gør det. Situationen omkring Ukraine udgør nu en alvorlig trussel mod Europa, og der er en reel risiko for en væbnet konflikt på europæisk jord. Skulle situationen i Ukraine eskalere yderligere, vil Rusland også blive mødt med sanktioner af »en hidtil ukendt dimension«.« Dette var også budskabet på pressekonferencen.

Inden EIR's spørgsmål blev ministrene spurgt, om Danmark ville sende våben og endda tropper til Ukraine. Indtil videre har Ukraines forsvarsminister bedt om dansk støtte til at håndtere cyberangreb, sagde Forsvarsministeren.

Her er Statsministerens udveksling med EIR-journalist Michelle Rasmussen:

EIR: Det er Michelle Rasmussen, Executive Intelligence Review.

I forgårs sagde Ukraines forsvarsminister Reznikov, at situationen langs grænsen til Rusland er den samme, som for et år siden. At der er ingen aktioner eller fænomener af betydning. Præsident Zelensky sagde, at USA bør holde op med at sige, at krig er umiddelbart forstående – at man ikke skal skabe panik.

Hvis Danmark sender våben til Ukraine, en politik, som er ført an af Storbritannien lige nu, vil det bare optrappe krisen, så vel som, hvis man indførte endnu hårdere sanktioner, som også vil ramme Europa, eller USA's krigsspil, som Global Lightning [øvelse afholdt af USA's strategiske kommando -red.}, om hvordan man fortsætter en atomkrig efter et førsteslagsangreb?

Er det ikke bedre, at have alvorlige forhandlinger med Rusland angående et muligt NATO-medlemskab for Ukraine, offensive våben langs grænsen, og at forhandle om en ny sikkerhedsarkitektur, som inkluderer Rusland, som vi burde have gjort i 1991?

Mette Frederiksen: At vi skulle have givet Rusland indflydelse på den europæiske infrastruktur i 1991?

EIR: At efter Sovjetunionens opløsning var der lagt op til –

Mette Frederiksen: Det er helt klart, at det er kun Europa og europæere der bestemmer, hvordan vores infrastruktur skal se ud. Vi ønsker selvfølgelig at have en dialog med Rusland. Det har vi. Det har vi i NATO-sporet. Det har vi mellem Europa og Rusland. Og det ønsker vi at have fremadrettet. Vi har hele vejen igennem det her appelleret til Rusland om at vælge en diplomatisk løsning, og går dialogens vej.

Det vi samtidig siger er, hvis Rusland vælger at angribe Ukraine, så svarer vi selvfølgelig igen.

Men lad mig gentage. Hvordan Europæere vælger at indrette sig, det er et anlæggende for Europa, ikke for nogen som helst andre.

Jyllands-Posten.

EIR: Undskyld. Udenrigsministeren vil sige noget.

Mette Frederiksen: Vi skal have flere spørgsmål. Jyllands-Posten, værsgo.

Modreaktion spirer mod krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter

og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: "Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati". Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: "Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener". Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en "vildfarelse".

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville

ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-

teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en term nuklear tredje verdenskrig", erkender i stigende grad, at verden er på vej mod kaos, og de søger efter løsninger. Disse løsninger har altid været der, i form af Lyndon LaRouches Fire Love, men de blev holdt skjult for befolkningen, ved den ulovlige retsforfølgelse af LaRouche og mørklægningen af hans ideer, af de samme korrupte institutioner og personer, som har ført os til denne sørgelige situation. Denne modreaktion viser, at dette øjeblik udgør et stort potentiale, med optimisme snarere end frygt og angstelse, da søvngængerne er ved at blive opmærksomme på faren, og blot skal udstyres med de rette værktøjer til at bringe verden sammen, og opbygge det nye paradigme for menneskeheden.

Udvalgt billede: Max Vakhtbovych, Pexels

Krig mod Rusland? Menneskets

værdighed er givet i dine hænder

Den 27. jan. (EIRNS) – Den Russiske Føderation insisterer fortsat på, at USA og NATO forpligter sig til at imødekomme Ruslands behov for forsikringer om, at dets nationale sikkerhedskrav vil blive respekteret. Men besvarelsene i denne uge – officielt leveret af USA og NATO – lever langt fra op til kravene. USA og NATO tilbyder en mulighed for at forhandle om sekundære spørgsmål, men har ikke afgivet nogen positiv tilkendegivelse om Ruslands centrale sikkerhedskrav.

Rusland, som går videre med militærøvelser i Hviderusland og Arktis, og organiserer træningsøvelser med anvendelse af dets atomstyrker, har gentagne gange gjort det klart, at manglende reaktion vil fremtvinge anvendelse af "militære eller militær-tekniske foranstaltninger". Vil disse foranstaltninger omfatte fremskudt opstilling af hypersoniske atommissiler? Placering af korttrækkende atommissiler i Kaliningrad? USA opretholder omkring 200 nukleare tyndgekraftsbomber i Europa gennem fælles atomare missioner. Hvis Rusland forsøger at lægge et lignende pres på USA, hvor kort bliver så tidsrummet, til at træffe beslutning om at reagere på et reelt (eller opfattet) atomangreb?

Du og jeg kan ikke regne med, at amerikanske politikere, britiske imperialister eller NATO-kommandanter vil gøre det rigtige – for at undgå en situation, der, hvad enten det er bevidst eller ved et uheld, hurtigt kan eskalere til en ikke atomudveksling, man ikke kan overleve, der vil dræbe hundreder af millioner af mennesker inden for en time og ødelægge civilisationen globalt, måske permanent.

De NATO/angloamerikanske galninge, der forsøger at tvinge Rusland og Kina til underkastelse, kan heller ikke regne med samtykke fra deres formodede partnere og redskaber.

Udenrigsminister Blinken hævder, at NATO er forenet, at der er "korrelation" mellem USA's og de andre NATO-landes synspunkter. Men han tager fejl. De, der er opsat på at knuse Rusland, frygter, at et enkelt NATO-land kan udhule den konsensus, som deres beslutninger skal træffes på baggrund af. Vil Kroatien stå fast? Vil Bulgarien? Vil Ungarn pligtskyldigt spille sin selvmordsrolle? Vil Tyskland, efter sit angreb på Sovjetunionen i 1941-1945, virkelig forberede en ny krig mod Rusland? Vil diplomater, politikere, generaler og tænkere bryde geledet?

Dette er øjeblikkets ubesvarede spørgsmål.

Når russiske diplomater bliver smidt ud af Washington, D.C., mens amerikanske diplomater efter sigende planlægger at forlade Beijing; når mediernes trommehvirvel for krig intensiveres, og når fredstilhængere hænges ud som forrædere – når våben flyver ind i Ukraine, når nye sanktioner overvejes – når opfordringerne til censur vokser – vil du så gå i brechen for den menneskelige arts værdighed og også for dit eget liv? Vil du forkaste det afskyelige malthusianske dogme, som hævder at vi er for mange mennesker, og den falske kultur, som påstår at vi er dyr? Vil vi være her for at beundre de overvældende observationer, som James Webb-rumteleskopet snart vil sende tilbage til Jorden?

En krise af denne størrelsesorden – et absolut skillepunkt i historien – kræver store ting af os. LaRouche-bevægelsen, der ledes af Helga Zepp-LaRouche, har advaret om krisens omfang, som stadig flere mennesker erkender, og har forpligtet sig til at katalysere det nødvendige nye paradigme på denne planet.

I sit digt {Kunstnerne,} udtrykte Friedrich Schiller – Schiller Instituttets navnebror – det ærbødige ansvar, som påhviler hver enkelt af os i dag.

"Menneskets værdighed er givet i jeres hænder,

"Beskyt denne!

“Den synker med dig! Med dig er den opstået!”

Kan fremtiden regne med dig?

Washington udsender skriftligt svar og fortsætter truslerne mod Rusland; modstanden mod USA's og Storbritanniens krigskampagne vokser

Den 26. jan. (EIRNS) – I dag afholdt udenrigsminister Antony Blinken en pressekonference i udenrigsministeriet, og møder for lukkede døre med medlemmer af Kongressen, hvor han meddelte, at USA har givet skriftlige svar på Ruslands tekster fra december, om foreslåede sikkerhedsaftaler. Han erklærede også: “Desuden har NATO udarbejdet, og vil aflevere sit eget dokument, med idéer og bekymringer om kollektiv sikkerhed i Europa til Moskva – og dette dokument styrker os fuldstændigt, og omvendt. Der er ikke nogen tvivl, hos USA og vores allierede og partnere, om disse spørgsmål.”

Mens Blinken i sine bemærkninger gentog sin sædvanlige, mørke opremsning af beskyldninger og trusler mod Rusland, er der i virkeligheden fra mange sider ved at komme klarhed over, hvor farlig og hvor “britisk” hele denne konfrontationspolitik er. Blinken kan sende røgskyer op om “enhed”, input fra

“allierede” og lignende, men virkeligheden er en anden. Selv da en journalist spurgte Blinken: Taler du om “en forenet tilgang til Europa”. Hvad mener du om Tysklands holdning?” Hun spurgte: “Ville du sige, at du er glad eller tilfreds med, at Tyskland sender hjelme til Ukraine i stedet for våbenleverancer?” Blinken nøjedes med at puste og stønne om, at hvert land har “forskellige kapaciteter”.

Kort sagt, hvad Blinken sagde i sin pressebriefing var, at Rusland er aggressoren mod Ukraine, og advarede: “Vi har opstillet drastiske konsekvenser, hvis Rusland vælger yderligere aggression.” Blinken gentog sin sofistiske tilgang til Rusland med “to veje”: at vestlig militarisering i Østeuropa er vejen til afskrækkelse, men at USA og Vesten ellers er åbne for diplomati, “hvis Rusland vælger det”.

Om det såkaldte afskrækkelsesspor, gav Blinken en fyldig redegørelse. Han sagde: “Tre leverancer af amerikansk defensiv militærbistand ankom til Kiev i denne uge, indeholdende yderligere javelin-missiler og andre anti-våbensystemer, 283 tons ammunition og ikke-dødelig udrustning... Der forventes flere leverancer i de kommende dage. Vi har ydet mere defensiv sikkerhedsbistand til Ukraine i det seneste år end i noget tidligere år... I sidste uge bemyndigede jeg amerikanske allierede – herunder Estland, Letland og Litauen – til at levere militært udstyr af amerikansk oprindelse... I sidste uge meddelte vi også Kongressen vores hensigt om at levere Mi-17 helikoptere til Ukraine...” Og 8.500 amerikanske soldater er i “forhøjet beredskab til at blive indsat”, hvis det skulle blive nødvendigt for at “styrke de allieredes østlige flanke”.

Blandt den voksende modstand mod denne farlige styrkeprøve ses adskillige politiske ledere og sammenslutninger i Europa.

I Kroatien udtalte præsident Zoran Milanovic i denne uge, at hans land på ingen måde vil blive involveret i Ukraine-krisen eller sende soldater. Han udtaler, at Ukraine ikke hører hjemme i NATO, og at det var EU (N.B., herunder

Storbritannien), der udløste et kup i Kiev i 2014. Desuden sagde Milanovic, som rapporteret af Euractiv, at krisen ikke har noget at gøre med Ukraine eller Rusland, men er relateret til dynamikken i USA's interne situation, og at de internationale sikkerhedsproblemer afspejler "inkonsekvenser og farlig adfærd" fra USA's side.

I Spanien har partiet Unidos Podemos og otte mindre partier, alle ni venstreorienterede medlemmer af Socialistpartiets regeringskoalition, offentligt modsat sig premierminister Pedro Sanchez' beslutning, om at sende militære styrker, for at deltage i NATO's opbygning af styrker mod Rusland, og opfordrer til en antikrigs-mobilisering som i 2003, hvor Aznar-regeringen, der havde udsendt Spaniens militærstyrker til George Bushs krig mod Irak, blev fordrevet. Der sættes spørgsmålstegn ved selve NATO's eksistens.

Fredag den 28. januar vil den franske præsident Emmanuel Macron tale i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin. I dag mødtes embedsmænd fra Normandiet-gruppens fire nationer – Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine – i Paris i otte timer og udsendte en erklæring. De planlægger at mødes igen i Berlin i næste måned.

I dag bragte Sputnik News en artikel med en gennemgang af modstanden i Frankrig og andre steder i Europa mod det amerikansk/britiske opgør med Rusland. Med overskriften: "Fransk politiker: Forundret over USA's krigsmageri, Frankrig og Tyskland forsøger at undgå EU's militarisering", bringer artiklen et interview med Karel Vereycken, næstformand for Solidarité & Progrès i Frankrig, som udtalte, at "Frankrig og Tyskland er ikke interesseret i at danse efter USA's, Storbritanniens og NATO's melodi – og det er der en god grund til...".

Schiller Institutet leverer den kritiske platform internationalt, for at vække verden til bevidsthed om krigsfaren, og om hvad der må gøres udenrigspolitisk og

økonomisk, herunder humanitære nødhjælpsaktioner, for at stoppe de forhold og de gerningsmænd, som har skabt denne frygtelige krisesituation. Hjemmesiden leverer løsningsforslag, og en yderligere international konference med henblik på at mobilisere indsatsen er under forberedelse i starten af februar.

Udvalgt billede: Somchai Kongkamsri

For at undgå verdenskrig, tænk og agér for hele menneskeheden

Den 25. januar (EIRNS) – EIR, Daily Alert Service og andre LaRouche-publikationer, herunder vores videoklip, må, især i de kommende dage, være rettet mod at bekræfte virkeligheden af den nuværende fare for total krig, herunder termonuklear krig, og hvad der skal gøres for at afværge den – selv om der er mange forvrængninger af den besindige strategiske vurdering, som er nødvendig i denne situation, i de trykte og elektroniske medier, enten på grund af inkompetence eller af forsætlig hensigt. Dette begynder med at redegøre nøgternt, især til det stort set uvidende amerikanske folk, for hvad den russiske regering rent faktisk siger. Mandag udtalte den russiske præsidents talsmand, Dmitri Peskov, under sin briefing: “Vores statsoverhoved, som øverstkommanderende og den mand, der definerer vores lands udenrigspolitik... træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre vores fælles sikkerhed og beskytte vores interesser... Det var os, der tog initiativ til forhandlingerne, konsultationerne [om sikkerhedsgarantier for Rusland], og vi forventer at modtage

skriftlige svar på vores forslag, som har til formål at hjælpe os med at undgå sådanne tilspidsede situationer i fremtiden.”

Peskov nægtede at spekulere i en eventuel militær aktion, som kunne blive indledt, enten af Ukraine eller af Rusland. Han oplyste, at der på nuværende tidspunkt ikke var nogen plan om, at Biden og Putin skulle tale sammen igen. Disse skriftlige svar fra USA og NATO er den klare forudsætning for alt andet.

Vi insisterer også eftertrykkeligt, og som kun disse publikationer kan gøre det, på, at på trods af den åbenlyse skyld, som de afstumpede fraktioner i de amerikanske efterretningstjenester bærer, herunder deres kriminelle manipulation af, og indblanding i, den amerikanske kongres, er den krigsplan, der i øjeblikket udfolder sig, af britisk oprindelse, lige som den var i Irak I (Margaret Thatcher) og Irak II (Tony Blair). I dag repræsenterer den ulykkelige Boris Johnson de uappetitlige, imperiale “levninger”, som er den fjollede “Global Britain”-plan. Et energisk, polemisk angreb på “den britiske liberale imperialismes seksuelle impotens”, som i går på uhyggelig vis blev udstillet i en “særlig baggrundsbriefing” af “højtstående embedsmænd, fra den amerikanske administration” om de “utroligt restriktive” sanktioner, der er ved at blive indført mod Rusland, eller i Storbritanniens fordærvede ligegyldighed over for forsvaret af de britiske undersåtters generelle velfærd, som det kommer til udtryk i “flok”-tilgangen til coronavirus-pandemien, er bestemt på sin plads, og ville give et ubehageligt ekko i Buckingham Palace lige nu. (Den nu afgåede Andrew var faktisk den ideelle repræsentant for det sidstnævnte britiske “Store Spil”).

Indførelsen af nye sanktioner mod Rusland, som nu drøftes i den amerikanske kongres, af senatorerne Menendez (D-New Jersey) og Risch (R-Idaho), overvejes samtidig også mod Kina, angiveligt på grund af den “imperialistiske trussel”, som Kina kunne udgøre mod Taiwan. Især har maniske republikanske lovgivere foreslået, at disse nye russiske sanktioner burde

indføres nu, selv inden der overhovedet er sket nogen episoder med militære styrker ved den ukrainsk/russiske grænse. Bortset fra sofistiske spidsfindigheder, er sanktioner i virkeligheden ikke en åbenlys krigshandling?

Den nuværende krigshandling, blev faktisk ikke fremprovokeret af nogen som helst nylige russiske handlinger. Ukraines Natalia Vitrenko dokumenterer i sit "Åbent brev til verdens ledere": Stop med at levere våben og bruge politisk afpresning til at opdne Ukraine til krig med Rusland!", at "Splittelsen i samfundet og bedrageriet af vores befolkning er blevet intensiveret af den politik, der er blevet påtvunget vores land, og som går ud på at søge optagelse i EU og NATO. I 1991 blev Ukraines suverænitet anerkendt af verdenssamfundet på grundlag af de normer og principper, der er fastsat i erklæringen om Ukraines statslige suverænitet, som to gange blev bekræftet af vores folk, ved landsdækkende folkeafstemninger (17. marts og 1. december 1991). Denne erklærings retsvirkning har stadig forrang... Det betyder, at verdenssamfundet ikke blot har anerkendt, men er forpligtet til at forsvare Ukraines suverænitet, som en neutral, stat uden for blokkene, der er forpligtet til en udenrigspolitik, der går ud på at skabe en unionsstat med de tidligere republikker i Sovjetunionen..."

Virkeligheden er, at det samme anglo-amerikanske efterretningsetablisement, der fabrikerede "Russia-gate"-svindelnummeret, og anstiftede omstyrtelsen af Ukraines behørigt valgte regering i februar 2014, har indgået et samarbejde med en pro-nazistisk gruppering for at fremprovokere en krig ved Ruslands grænse. Vi bør i denne sammenhæng nævne den nylige henvisning, fra kinesiske talsmænd til en "nultolerance"-politik, over for forsøg på "farverevolutioner" i nationer som Kasakhstan, der grænser op til både Rusland og Kina. Forskellige amerikanske kommentatorer, der nu advarer om krigstruslen, mener, at "der er intet USA rent faktisk kan gøre for at stoppe en russisk

aktion", og at "der ikke er noget grundlag for at tro, at NATO kan forvente at vinde en krig i dette område". De overser imidlertid pointen. Britiske imperiale interesser, som dominerer tankegangen i USA's udenrigsministerium, er klar over, at deres system er dømt til undergang, medmindre Kina og Rusland underlægges – hvilket imidlertid vil medføre en planetarisk undergang, ikke blot en monetær undergang for et allerede dødt system.

Den transatlantiske politik følger ikke længere logikken, endsige fornuften. I en artikel med titlen "NATO som religion" udtaler forfatteren Alfred de Zayas, professor ved "Geneve School of Diplomacy" og FN-embedsmand, følgende: "Jeg vover at opstille den hypotese, at den bedste måde at forstå NATO-fænomenet på, er at betragte det som en sekulær religion. Så har vi lov til at tro på dens usandsynlige fortællinger, fordi vi kan antage dem som tro... Som [med] enhver religion, har NATO-religionen sit eget dogme og sit eget leksikon. I NATO's leksikon er en "farverevolution" [det samme som] et statskup, demokrati er sammenfaldende med kapitalisme, humanitær intervention indebærer "regimeskift", "retsstat" betyder VORES regler, "Satan nr. 1" er Putin, og Satan nr. 2 er Xi Jinping.

Kan vi tro på NATO's religion? Selvfølgelig. Som den romersk-karthagiske filosof Tertullian skrev i det tredje århundrede e.Kr. – Credo quia absurdum. Jeg tror på det, fordi det er absurd"... Jeg tør betragte mig selv som en amerikansk patriot – og en frafalden fra NATO-religionen – fordi jeg afviser tanken om 'mit land ret eller uret'. Jeg ønsker, at mit land skal have ret og gøre retfærdighed – og når landet er på afveje, ønsker jeg, at det vender tilbage til idealerne i forfatningen, i vores Uafhængighedserklæring og i talen fra Gettysburg – noget, som jeg stadig kan tro på.

"NATO har udviklet sig til den perfekte religion for tyranner og krigsmagere."

Det er imidlertid ikke nok at stræbe efter at "vende tilbage

til" den amerikanske republik. Der må formuleres en politik nu for at håndtere chokket fra det, som den britiske finansøkonom Jeremy Grantholm den 20. januar karakteriserede som "afslutningen på Feds amerikanske ekstravagante boble: boliger, aktier, obligationer og råvarer", "de tre og en halv superboblers kollaps". For at afværge den anglo-hollandske imperiale tilskyndelse til total krig, herunder termonuklear krig, må det amerikanske præsidentskab offentligt afvise krig mod Rusland og Kina. Det bør overveje og reagere positivt på det perspektiv, som Xi Jinping præsenterede for et oprørt publikum i Davos i sidste uge: "Der er behov for at landene styrker det internationale samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, i fællesskab opbygger flere forsvarslinjer mod coronaviruset og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle... I forbindelse med den igangværende COVID-19-bekæmpelse, skal vi udforske nye drivkræfter for økonomisk vækst, nye former for socialt liv og nye veje for udveksling mellem mennesker, i et forsøg på at lette grænseoverskridende handel, holde industri- og forsyningskæderne sikre og smidige, og fremme stabile og solide fremskridt i den globale økonomiske genopretning..."

Operation Ibn Sina, den globale sundhedspolitiske platform fra Komitéen for Modsætningers Sammenfald samt Lyndon LaRouches "Fire Økonomiske Love", den mest kortfattede erklæring om, og fremme af, Hamilton og Den amerikanske Frihedskrigs afvisning og erstatning af den britiske liberale imperialisme, er den klart tilgængelige løsning for et hurtigt skridt fremad for det amerikanske præsidentembede, ind i det enogtyvende århundrede, fri for det britiske imperiums "metoder fra det attende århundrede", som Franklin Delano Roosevelt afviste.

Udvalgt billede: Pexels

Den sidste krig eller varig fred

Den 24. januar (EIRNS) – Fra det øjeblik sidste fredag, hvor den russiske udenrigsminister Sergey Lavrov og USA's udenrigsminister Tony Blinken meddelte, at de havde mødtes, og var blevet enige om, at USA ville give et skriftligt svar på Ruslands presserende sikkerhedsproblemer, har briterne været på overarbejde for at sikre, at intet af den slags nogensinde sker – eller i det mindste at det skriftlige svar, som Blinken giver, vil være en yderligere antirussisk provokation.

For det første er der de intensiverede direkte militære deployeringer: endnu et amerikansk fly med sofistikerede våben til en Kiev-regering med pro-nazistiske elementer; overførslen af ukrainske raketkastere og andre tunge våben til konfliktzonen ved Donbas; og Pentagon bekræftede, at præsident Biden havde instrueret dem om, at sætte 8.500 amerikanske tropper i forhøjet beredskab, med henblik på en potentiel udstationering i Europa, baseret på en briefing om »militære muligheder«, som forsvarsminister Austin og chefen for de fælles stabschefer, general Milley, havde præsenteret ham for. Disse muligheder omfattede at sende op til 50.000 amerikanske tropper til Østeuropa – tiltag, som russerne vil opfatte som en direkte militær trussel.

Så er der de britiske psy-ops: En anonym diplomat i Beijing rapporterede, at den kinesiske præsident Xi Jinping havde bedt Putin om at vente med at invadere Ukraine til efter de olympiske vinterlege (hvilket afvises af den kinesiske og russiske regering); og endnu en omgang antirussiske floskler fra Blinken (det vil medføre »massive konsekvenser« for Rusland, hvis en »eneste yderligere russisk enhed« trænger ind

i Ukraine) og fra Karen Pierce, den britiske ambassadør i USA («man vil altid finde Storbritannien i den forreste ende af feltet», når det gælder om at gå efter Rusland).

»Hvad der står klart,« rapporterede Helga Zepp-LaRouche i dag, »er, at vi befinder os i en ekstremt farlig situation, og i betragtning af antallet af forrykte personer i ledende stillinger, og også den absolutte sikkerhed for fejlregninger, baseret på forkerte erkendelsesmæssige holdninger, tror jeg, at den eneste konklusion, vi kan drage af den nuværende situation, er, at vi må gå ind i en total mobilisering mod krig, og vække især den amerikanske offentlighed, fordi de er den vigtigste faktor, som ikke er informeret om, hvad faren ved situationen er.«

Rusland forventer et svar i denne uge, fortsatte hun, og det svar kan ikke undgå at tage fat på deres eksistentielle sikkerhedsproblemer, ved at nedfælde skriftlige garantier for, at NATO vil ophøre med sin ekspansion mod øst op til Ruslands grænser. Men på nuværende tidspunkt tyder alt på, at USA ikke vil gøre noget sådant.

Hvis det er tilfældet, advarede Zepp-LaRouche, så befinder vi os i et opgør om en nedtælling til Ruslands aktivering af deres egne »militærtekniske foranstaltninger« – som kunne omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-missiler på ubåde inden for fem minutters flyvetid fra begge amerikanske kyster.

For at en antikrigsmobilisering kan blive en succes, må den imidlertid ikke blot udstede udtalelser mod krig, men den skal tage fat på to centrale politiske punkter: 1) identificere, hvem der står bag drivkraften til krig, og hvorfor (det kollapsende transatlantiske finansimperium); og 2) præsentere et program til opbygning af en varig fred – baseret på den politik for global økonomisk genopbygning, der er beskrevet i LaRouches fire love.

Som den daværende præsidentkandidat Lyndon LaRouche beskrev

problematikkerne for næsten 40 år siden, i den indledende sætning i et »Udkast til aftalememorandum mellem USA og Sovjetunionen« fra den 30. marts 1984: »Artikel 1: Generelle betingelser for fred. Det politiske grundlag for varig fred skal være: a) Den ubetingede suverænitet for hver eneste nationalstat og b) samarbejde mellem suveræne nationalstater om at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gensidig fordel for hver eneste nation.«

(www.larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n02-19910111/eirv18n02-19910111_026-the_larouche_doctrine_draft_memo-lar.pdf)

Udvalgt billede: Pexels

Afsløring: Dette er et britisk fremstød for krig mod Rusland

Den 23. januar (EIRNS) – Med den britiske udenrigsminister Liz Truss' lokketoner den 22. januar, om et "russisk kup på vej i Ukraine" – for at fremme det britiske krav om at ramme Rusland {nu}med de finansielle supersanktioner, som skulle true med at afskrække fra krig – er det blevet klart, at der ikke er nogen "enighed blandt NATO-allierede og partnere" om at håndtere Rusland i Ukraine-missilkrisen.

Det er snarere et britisk fremstød for at tvinge Rusland til at invadere Ukraine eller kapitulere; en trængt, men klar tysk modstand mod den britiske krigskampagne; en fransk præsident, der ønsker at forhandle, men som forsøger at fremstå nydelig og blive genvalgt; og en svag amerikansk præsident, som helst vil undgå krig.

Hvis der udbryder krig, ja, endog verdenskrig, vil det være en krig, som City of London og Storbritannien påtvinger det svækkede amerikanske præsidentskab. Ikke en ny Krim-krig, men en krig for at hævne sig på Rusland og Kina, for at have ydet modstand og spoleret det store globale klimatopmøde i Glasgow i november, hvilket efterlod de britiske ministre, der ledede topmødet, med vredens tårer, da det endte som en fiasko. Det gjaldt også premierminister Boris Johnson, "BoJo", den slemme klovn, som er miskrediteret og er meget tæt på en mistillidsafstemning fra sit eget konservative partis parlamentsmedlemmer. "Hans holdninger er blevet strengere" over for Rusland, meddelte hans talsmand den 22. januar. I {New York Times'} dækning af det "nye fake" var overskriften: "Storbritannien efterstræber en mere muskuløs rolle i opgøret med Rusland om Ukraine", selv om det altid er amerikanske muskler, som Storbritannien anvender. (<https://www.nytimes.com/2022/01/23/world/europe/uk-russia-ukraine.html>)

Selv den nervøst hyper-aggressive, amerikanske udenrigsminister, Antony Blinken, reagerede ikke på den nyeste britiske krigsfabel, ud over "Vi tager det alvorligt", da det blev slynget efter ham i dag af "Face the Nations" ordstyrer, Margaret Brennan, der rablede, som om hun havde taget noget britisk meth-amfetamin i sin kaffe før programmet. Over for London-Kiev-kravet om, at de såkaldte finansielle "supersanktioner" skal indføres over for Rusland i morgen, bemærkede Blinken det indlysende: "Vi bruger dem som afskrækkelse. De ville miste deres afskrækkende virkning". Han nævnte ikke det lige så indlysende: "og skubbe Rusland mod krig" – den britiske hensigt. Blinken understregede gentagne gange to punkter: "Vi har i de seneste dage, samlet allierede og partnere på en meget intens måde i hele Europa"; og "vi reagerer også på nogle af Ruslands bekymringer med yderligere samtaler, og vi forventer, at de reagerer på vores bekymringer."

Den russiske ambassade i London understregede i dag, at briterne stod uden for forhandlingsprocessen med Rusland: "Det britiske udenrigsministerium fortsætter med en række provokerende udtalelser om situationen omkring Ukraine... Disse opråb kommer på baggrund af en åbenlys svækkelse af den britiske ekspertise om Rusland og Ukraine. ...Udenrigsminister Elizabeth Truss' udsagn om, at Ukraine har lidt under forskellige invasioner, 'fra mongolerne til tatarerne', er et eksempel herpå. Efterfølgende kom 'nyheden' om, at Rusland har til hensigt at etablere et marionetregime i Kiev, under ledelse af et tidligere ukrainsk parlamentsmedlem – en person, der tilfældigvis er under russiske sanktioner for at være en trussel mod den nationale sikkerhed", med henvisning til Jevhenij Murajev. (<https://www.rusemb.org.uk/fnapr/7059>)

Tyskland ønsker ikke at lade den britiske krigsførelse lykkes. Dets flådechef, viceadmiral Kay-Achim Schönbach, blev tvunget til at træde tilbage på grund af angreb fra medierne, da han udtalte, at det Putin "ønsker er respekt". Og min Gud, at give nogen respekt er en lav pris... Det er let at give ham den respekt, som han reelt kræver – og sandsynligvis også fortjener". Det forlyder nu bredt, at kansler Olaf Scholz blev bedt om at tage til Washington til konsultationer med præsident Biden, men afviste at tage af sted til et senere tidspunkt. Tyskland vil ikke tillade, at de baltiske lande, som det har solgt tyske våben til, giver dem videre til Ukraine, og de hektiske britiske leverancer af dødbringende våben, flyves over dansk luftrum, fordi Storbritannien ikke tør bede Tyskland om tilladelse til overflyvning.

Biden-administrationen er i færd med at svare skriftligt, på den russiske præsident Putins foreslåede aftaler om at holde NATO's missiler og krigsforberedelser ude af Ukraine og fra Ruslands grænse – "og at give udtryk for vores bekymring" over Rusland, sagde Blinken i dag. USA har besluttet, at det ønsker at Rusland skal acceptere at undlade offentliggørelse af disse svar, højst sandsynligt fordi en sådan offentliggørelse enten

vil gøre krigsmagere omkring BoJos regering og inde i City of London rasende, eller skabe mere tvivl i Tyskland, Frankrig og måske hos andre "allierede og partnere".

Det vigtigste spørgsmål er nu, hvad de amerikanske borgere vil gøre for at lede deres vaklende regering i retning af at løse de vigtigste problemer, som menneskeheden står over for? Det kræver samarbejde med i det mindste Rusland og Kina, som et middel til at vende den amerikanske industriøkonomis forfald hen imod "grønt" selvmord, og inddrage USA i opbygningen af nye offentlige sundhedssystemer og programmer for udvikling af infrastruktur overalt i verden. Londons malthusianske politik med afindustrialisering ved hjælp af krig kan ikke tolereres.

Udvalgt billede: Julius Silver

Schiller Instituttets dialog med Rusland

Den 22 januar (EIRNS) – Schiller Instituttet afholdt i dag et kritisk debatmøde under titlen: "En forskel i lederskab: Kan krig mod Rusland stadig undgås?" I en tale fra den russiske repræsentation ved FN, redegjorde ambassadør Dmitry Polyanskij, 1. permanente vicerepræsentant for Den Russiske Føderations faste mission ved FN, for den barske virkelighed i forbindelse med de vestlige leders igangværende stormløb mod krig. "Det ser ud til," sagde han, "at vores vestlige kolleger er forblændet af den såkaldte 'sejr' i Den kolde Krig, og fortsætter med at leve i disse minder og forsøger at tale ud fra en overlegen position og påtvungen dobbeltmoral. De bebrejder os for vores troppers tilstedeværelse og bevægelser

på eget suveræne territorium, mens de hævder, at alt, hvad de gør på NATO's territorium, ikke angår andre. Dette vil ikke længere kunne fungere.”

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en tilgang til krisen ud fra et overordnet perspektiv: “Jeg insisterer meget indtrængende på, at vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, som skal tage hensyn til de grundlæggende erfaringer fra historien. Man må undersøge de traktater, der førte til fred, og dem, der mislykkedes. Et godt eksempel på det første, er den Westfalske Fred, hvor folk efter 150 års religionskrig, især Trediveårskrigen, indså, at ingen ville være sejrherre ved en fortsættelse af krigen. Så de blev enige om de berømte principper i den Westfalske fred, hvoraf det vigtigste er, at man skal tage hensyn til den andens interesser, hvis man vil have fred. Hver gang det bliver praktiseret – og denne Westfalske Fred var i øvrigt begyndelsen til folkeretten og det, der udgør FN-Pagten i dag – fører det til fred. Det andet eksempel er Versailles-traktaten, som proklamerede, at Tyskland var den eneste skyldige part i Første Verdenskrig, hvilket ikke var sandt. Den var bestemt ikke retfærdig. Den lagde byrder på Tyskland, som ikke kun skulle betale krigens udgifter, men også erstatninger, hvilket overbelastede den tyske økonomi fuldstændigt. Så Rigsbanken begyndte at trykke penge, hvilket førte til hyperinflation, og det bidrog til depressionen. Efterfølgende førte den dybe følelse af uretfærdighed, som folk, der kom ud for dette, havde, til nazisternes fremkomst og nationalsocialisternes omvæltende regeringsovertagelse, som førte til Anden Verdenskrig.”

Harley Schlanger, talsmand for LaRouche-organisationen, gennemgik arrogancen hos de neokonservative og neoliberale, som mente, at Vesten havde “vundet” Den kolde Krig, og at dette gav dem tilladelse til at påtvinge alle nationer, deres indbildte overlegne system af “demokrati og frie markedsøkonomier”, om nødvendigt med militære midler. Han fremlagde en oversigt over de ulovlige og folkemorderiske

krige, der blev ført mod nationer – Afghanistan, Irak, Jugoslavien, Libyen, Syrien og dernæst kuppet mod Ukraine i 2014 – mod nationer, der ikke udgjorde nogen trussel mod nogen, krige baseret på falske anklager, som nu erkendes at være blevet fremstillet for at retfærdiggøre krigene. Dette omfattede den “chokterapi”, som blev pålagt selve Rusland, i et forsøg på at reducere en betydningsfuld videnskabelig og industriel nation til en “råstofeksportør” med en forarmet og svækket befolkning. Da Vladimir Putin omgjorde denne ødelæggelse, blev han stemplet som “autokrat”, mens begge partier i USA stod sammen om krigspolitikken. Tiden med unilateralisme og en unipolær verden er nu afsluttet, hævdede Schlanger, da det kinesisk-russiske samarbejde om national opbygning, for dem selv og de 140 nationer, der har tilsluttet sig Bælte- og Vej-Initiativet, ikke længere tager imod ordrer og ikke længere vil tillade farverevolutioner eller neokoloniale krige og undertrykkelse.

Paul Gallagher, EIR's økonomiredaktør, gennemgik derefter nedbrydningen af det “Amerikanske System”, som var blevet genoprettet af Franklin Roosevelt gennem Glass/Steagall-bankregulering og efterkrigstidens Bretton Woods-system. Ødelæggelsen begyndte med Nixon-regeringens afkobling af dollaren fra guldet i 1971, hvilket omdannede banksystemet til et system baseret på spekulation i stedet for produktion. Med spekulationsboblens kollaps i 2008 blev Lyndon LaRouches forslag om at genindføre det amerikanske systems principper afvist til fordel for massiv pengeskabelse, for at redde bankerne, hvilket medførte den største “alting-boble” i historien. Bestræbelserne på at opretholde boblen på 275 billioner dollars gennem den grønne “New Deal”, der forvaltes af de samme bankfolk, som er ansvarlige for selve boblen, ved at afvikle fossile brændstoffer, mange industrier og landbrug, ville resultere i en massiv affolkning af verden, hvilket allerede er tydeligt globalt og selv i USA. Også her viser Ruslands, Kinas og Bælte- og Vej-Initiativet, at den unipolære verden, der ledes af City of London og Wall Street, ikke

længere kan diktere denne destruktion over for resten af verden, med fare for at de vælger at starte en atomkrig, i stedet for at deltage som en ligeværdig partner i en ny verdensorden.

Richard Black, Schiller Instituttets repræsentant ved FN, fulgte op på ambassadør Polyanskijs opfordring, til at gøre op med den fremtvungne opdeling af verden i konfliktfyldte blokke, og søge de ting der forener os i stedet for at adskille os. Han gennemgik LaRouches arbejde med de videnskabelige kredse i Rusland, i traditionen fra denne nations store videnskabelige genier, og opfordrede borgerne i de vestlige nationer, til at inddrage deres politiske ledere og kandidater, for at tvinge deres regeringer til at opgive deres fobier og samarbejde om de store opgaver, som hele menneskeheden står over for.

Der fulgte en livlig diskussion med spørgsmål og svar. Du opfordres til at se dette vigtige og produktive møde og til at handle på de idéer, der blev præsenteret: https://www.youtube.com/watch?v=o32znt4i_zE

Kan en krig mod Rusland stadig undgås?

Den 21. januar (EIRNS) – Dette spørgsmål: “Kan en krig mod Rusland stadig undgås?”, er titlen på Schiller Instituttets internationale dialog, lørdag den 22. januar kl. 20.00 dansk tid, med det formål at styrke bestræbelserne på at stoppe USA's, det britiske imperiums og NATO's farlige krigsførelse mod Rusland og Kina og gøre plads til et fuldstændigt skift

mod et globalt sikkerhedssystem, baseret på princippet om gensidig fordel for alle, og helt afgørende, den økonomiske fordel for alle.

Resultaterne af dagens vigtige møde i Genève, mellem USA's udenrigsminister Antony Blinken og den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov, ændrer ikke dette fokus, men skærper det snarere. Mødet varede 90 minutter med bemærkninger før og efter fra repræsentanterne. Der forventes en opfølgning af drøftelserne – med en omtrentlig tidsplan for den næste uge til 10 dage; men man kan til enhver tid forvente sabotage fra fjender af denne forhandlingsproces.

I korte træk fortalte Blinken, at præsident Biden havde bedt ham om at mødes med Lavrov, og at han efter dagens samtaler vil henvende sig til NATO og allierede samt Kongressen, og "vi vil være i stand til at dele vores bekymringer og idéer med Rusland mere detaljeret og skriftligt i næste uge, og vi er blevet enige om yderligere drøftelser derefter". TASS rapporterede, at Blinken sagde, at USA og Rusland vil mødes igen, efter at Moskva har gennemgået Washingtons forslag til sikkerhedspolitiske foranstaltninger i næste uge. Udenrigsministeriet kastede imidlertid koldt vand på denne rapport og erklærede, at der ikke er planer om et møde, før Rusland modtager et "artikel for artikel"-svar, på sit krav om sikkerhedsgarantier. Ellers holdt Blinken sig til påstandene i sin opremsning af beskyldninger og krav, idet han formanede Rusland til at nedtrappe sin magtanvendelse, ikke invadere Ukraine osv.

Lavrov sagde om Blinkens bemærkning, at USA vil svare skriftligt på Ruslands "bekymringer", at: "Jeg tror, det vil være rigtigt at offentliggøre dette svar, og jeg vil spørge Antony Blinken, så de ikke har noget imod det." Han sagde, at der ikke var nogen aftale om endnu et møde mellem ham selv og Blinken. Blandt mange andre emner sagde Lavrov, at USA gentager sine anklager mod Rusland "som et mantra" og pegede på vestlig "hysteri", når det gjaldt Ukraine.

Særligt bemærkelsesværdigt var inddragelsen af Kina i det, der er på spil. Det russiske udenrigsministerium udsendte en erklæring i forbindelse med samtalerne, hvori det fremgår: "Det er på høje tid, at vores amerikanske kolleger forstår, at Washingtons dobbelte inddæmningspolitik over for Moskva og Beijing er fuldstændig utidssvarende og ikke indebærer nogle gunstige udsigter for USA. Amerikanerne ville gøre mere gavn for sig selv og hele verden, hvis de opgav deres arrogante krav om global dominans og gik ind i en ligeværdig og ærlig dialog med Rusland, Kina og andre vigtige aktører, for at søge afbalancerede løsninger på presserende globale sikkerheds- og udviklingsmæssige anliggender"....

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i sin ugentlige strategiske webcast den 20. januar, at "jeg mener, at det er faren for krig, som folk bør være bekymrede over." Men hun erklærede endvidere, at bekymringen bør være "ud fra dynamikkens synspunkt [hvis] orientering, går meget klart i retning af Bælte- og Vej-samarbejdet, fordi mange nationer ser det som en langt større fordel at samarbejde økonomisk i stedet for at føre geopolitiske spil."

På denne måde er BRI-alliancer og -projekter antikrigspolitik...

Deltag i de bestræbelser, der forsøger at afværge en krig, ved at se og dele Schiller Instituttets internationale dialogkonference den 22. januar, "Kan en krig mod Rusland stadig undgås?", og bliv aktiv i Schiller Instituttet. https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20220117-conference_20220122

Sikkerhedseksperter advarer om optrapning af opgøret mellem USA og Rusland

Den 19. januar (EIRNS) – David T. Pyne offentliggjorde en artikel i det konservative National Interest i nummeret af 17. januar, under overskriften “Bidens mulighed for fred i Eurasien”. I den advarer Pyne om, at “de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland brød sammen i denne uge, efter at den amerikanske delegation angiveligt nægtede at tilbyde Rusland nogen indrømmelser, eller anerkende nogen af dets legitime sikkerhedsbekymringer, vigtigst af alt i Ukraine”, og at krisen mellem de to lande som følge heraf er i fare for at ende i en spiral, der snurrer ud af kontrol, hen imod en termonuklear krig. (Den 18. januar talte USA’s udenrigsminister Tony Blinken og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov i telefon og aftalte et hastigt arrangeret møde mellem dem i Genève den 21. januar).

Pyne er tidligere officer i den amerikanske hærs kampenheder, stabsofficer i hovedkvarteret og har en kandidatgrad i nationale sikkerhedsstudier fra Georgetown University. Han er i øjeblikket vicedirektør for nationale operationer for EMP Task Force on National and Homeland Security, hvis hjemmeside beskriver Pyne som “en autoritet med hensyn til USA’s, Ruslands og Kinas atomarsenaler, amerikanske og russiske missilforsvarssystemer og den stigende trussel fra elektromagnetiske pulsvåben (EMP)”.

Vi citerer det indledende afsnit af Pynes artikel, som taler for sig selv:

“I slutningen af december 2021 truede den russiske præsident Vladimir Putin med, at en afvisning af Ruslands foreslåede sikkerhedsaftaler med Vesten, ville blive mødt med “passende

militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger". Gilbert Doctorow, en Bruxelles-baseret politisk analytiker, har oversat dette til at betyde, – opstilling af yderligere russisk militært udstyr, herunder atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland. Han har også spekuleret i, at det kan hentyde til en mulig udstationering af atombevæbnede, hypersoniske, ubådsbaserede Zircon krydsermissiler ud for Washington D.C., som Rusland tidligere har sagt kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, før præsidenten kunne flygte med Air Force One.

"Når Ruslands andre masseødelæggelsesvåben lægges til, kunne det der står på spil for de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland næppe være højere. Rusland har også truet med disse militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger som svar på, at USA vedtager meget strengere økonomiske sanktioner mod landet. Hvis USA og NATO skulle flytte deres tropper til den ukrainske grænse som svar på en russisk invasion af Ukraine, ville det naturligvis, næsten helt sikkert, fremprovokere et russisk angreb på NATO's frontlinjemedlemsstater, hvor disse tropper er stationeret, og potentielt starte en tredje verdenskrig. Det er således en russisk "rød linje", som ikke må overskrides. Desuden kunne en eventuel russisk invasion af Ukraine og/eller udbrud af krig mellem USA og Rusland i Europa kortvarigt blive efterfulgt af en kinesisk invasion af Taiwan og en nordkoreansk invasion af Sydkorea – alt sammen noget, der sikrer, at USA ikke vil være i stand til effektivt at imødegå nogle af disse aggressioner.

"Desværre brød de bilaterale forhandlinger mellem USA og Rusland sammen i denne uge, efter at den amerikanske delegation angiveligt nægtede at tilbyde Rusland nogle indrømmelser eller anerkende nogen af dens legitime sikkerhedsproblemer, vigtigst af alt i Ukraine. Som svar herpå har Rusland erklæret, at det ikke har nogen planer om at

genoptage bilaterale drøftelser med USA for at afslutte krisen og fortsætter med at optrappe sine krigsforberedelser. På nuværende tidspunkt, vil den eneste måde at give Rusland en oprejsning i Ukraine-krisen være, at Biden-administrationen tilbyder en betydelig indrømmelse, såsom udsættelse af USA's militære bistand til Ukraine."

Pyne slutter sin artikel med at opfordre USA til at ændre politik og i stedet skabe "omfattende fredsaftaler med Rusland og Kina", og tilføjer, at de "ikke vil være uden udfordringer". De ville imidlertid, fastslår Pyne, "give Biden en hidtil uset mulighed for at sikre sit præsidentielle eftermæle som en forandringens fredspræsident og samtidig tjene til at beskytte USA's vitale nationale sikkerhedsinteresser".

Tidsskriftet bag artiklen i National Interest er bemærkelsesværdigt. Det blev grundlagt af den neokonservative Irving Kristol og repræsenterer den dag i dag et "konservativt" synspunkt på udenrigspolitik. (<https://nationalinterest.org/feature/biden%E2%80%99s-opportunity-peace-eurasia-199344>)

Embedsmand fra USA's udenrigsministerium truer Hviderusland med regimeskift

Den 19 januar (EIRNS) – En embedsmand fra det amerikanske udenrigsministerium truede den 18. januar på et orienteringsmøde for journalister med at vælte præsident

Alexander Lukasjenkos regering i Hviderusland, hvis Hviderusland tillader russiske tropper på sit territorium og/eller deltager i en formodet russisk invasion af Ukraine. Den højtstående embedsmand sagde ikke direkte: "Vi vil vælte jer", men han brugte alle de kodeord, der er forbundet med operationer i forbindelse med farverevolutioner/regimeskift, for at levere et utvetydigt budskab.

"Vi har set advarselstegn på, at dynamikken i Hviderusland gør det muligt for Rusland at udnytte Lukasjenkas [sic] selvforskyldte sårbarhed yderligere. Rapporterne om russiske troppebevægelser mod Hviderusland, hvor disse bevægelser angiveligt sker i forbindelse med regelmæssigt planlagte fælles militærøvelser, er bekymrende. Timingen er bemærkelsesværdig og giver naturligvis anledning til bekymring for, at Rusland kunne have til hensigt at stationere tropper i Hviderusland under dække af fælles militærøvelser, med henblik på potentielt at angribe Ukraine fra nord", sagde han ifølge Udenrigsministeriets referat af briefinggen. "Jeg mener, at Hvideruslands medvirken til et sådant angreb, ville være fuldstændig uacceptabelt for hviderusserne og for mange inden for regimet samt for os og vores allierede og partnere. Og vi har bekendtgjort vores betænkeligheder til de hviderussiske myndigheder privat."

Senere i briefinggen udtrykte embedsmanden et dystert syn på Lukasjenkos fremtid, og gav skylden for hans formodede svagheder på hans forhold til Moskva. "Jeg tror det er vigtigt at se på, hvor han står efter halvandet år med at forsøge at ignorere, vende sig bort fra en politisk krise, som han stort set selv har skabt, ikke sandt," sagde embedsmanden. "Og så er det vigtigt at erkende, at Lukasjenka selv har skabt denne reelle skrøbelighed i sin embedsperiode, fordi han først og fremmest var uvillig til at have afvigende synspunkter, som en del af kampagnen, at han var uvillig til at acceptere kritik af spørgsmål fra COVID til en slags grundlæggende spørgsmål om regeringsførelse, ikke sandt, og så ser man på noget som den

enormt bedrageriske, den komisk bedrageriske afvikling af valget og så den tragiske vold, der fulgte, dødsfaldene, ikke sandt?

“Så det er vigtigt at erkende, at Lukasjenka har mistet troværdighed i den hviderussiske befolknings øjne i et ret dramatisk tempo siden dengang, og da han har forstået, hvor mere og mere isoleret han er, efterhånden som hans popularitet er blevet mindre, har han i stigende grad vendt sig hen imod Moskva.”

(<https://www.state.gov/briefing-with-senior-state-department-official-on-belarus/>) [dns/cjo]

Billede: Belarus_in_Europe TUBS, CC BY SA 3.0 via Wikimedia Commons

POLITISK ORIENTERING den 20. januar 2022:

Vil Vesten have krig eller fred med Rusland og Kina?

Finanskollaps på vej. FE-skandaler m.m.

Video, lyd og resumé.

med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/01/tg-20.1.22.mp3>

Resumé:

USA's og Ruslands udenrigsministre mødes i morgen. Er USA og NATO villige til at give Rusland de nødvendige sikkerhedsgarantier på skrift eller går man konfrontationsvejen? Rusland bakker ikke ned. Man gør op med årtiers svigt fra Vesten, hvor Vesten har ført krig imod Rusland og dets interesser med farvede revolutioner m.m. Nu er Rusland militært og økonomisk stærk mens Vesten er svag. Rusland og Kina kan klare sig uden Vesten, men Europa kan ikke klare sig uden russisk gas og kinesiske varer.

Eksperter advarer at hvis USA og NATO overskrider Ruslands røde linjer kan Rusland angribe fra Hviderusland og Kaliningrad med SS-26 Skander kortdistance atommissiler i hele Østeuropa. USA kan trues med ubådsbaserede Zircon atommissiler, der flyver 5-10 gange lydets hastighed, som USA ikke kan forsvare sig imod. Hvis det bliver krig mellem Rusland og USA vil Kina indtage Taiwan og Nordkorea angribe Sydkorea uden at USA kan gøre noget. Få derfor langsigtede fredsftaler med Rusland og Kina, som alle kan leve med i stedet for konfrontation og krig. Rusland deltager i militærøvelser i Hviderusland fra den 9. februar så tag snakken med Rusland, evt. med et topmøde mellem Biden og Putin, inden de Olympiske Vinterlege i Beijing fra den 4.-20. februar er afsluttet og scenen sat for eskalation og mulig krig.

USA's inflation på 7 % og USA's Federal Reserve bliver tvunget til at hæve renten. Resultatet vil være en nedsmeltning på de finansielle markeder. Nedflyvningen er startet så spænd sikkerhedsbælterne. Europa er ikke bedre stillet. Forbered implementering af LaRouches fire økonomiske love så realøkonomien og samfundet kan beskyttes imod konsekvenserne af nedsmeltningen.

COVID-19: Pga. den høje vacinetilslutning er Omikron-variantens indtog en gamechanger på trods af sin meget større smitbarhed. Største problem for sundhedsvæsenet er ikke Coronapatienter men hjemsendelse og karantæne for ikke-syge ansatte. Vi må reducere karantænetiden, men vente en uge eller to inden vi sætter fuld fart på genåbningen, til vi har set konsekvenserne af at der er 4 gange så mange daglige smittede som for en måned siden.

FE-skandalen viser i lighed men mink-skandalen en stor villighed hos regeringen til at ville bestemme, men en dårlig evne til at sikre sig den fornødne rådgivning og ekspertise inden man træffer drastiske beslutninger med store og vidtrækkende konsekvenser. Efter hybris kommer nemesis. Det kan true regeringens fremtid. Det er ikke kun regeringens medlemmer der handler hurtigt og overilet, uden tanke på de langsigtede konsekvenser, men hele den nuværende regerende elite. Husk at hovmod står for fald.

Grib ind i historien. Vær med til at sikre et globalt sundhedssystem. Lad os samarbejde om at stoppe sultkatastrofen i Afghanistan og få opbygget hele verdens økonomiske sundhed. Gå med i Schiller Instituttets kampagne. Tænk som LaRouche.

Zepp-LaRouche: "Det er ved at være sidste øjeblik" med hensyn til faren for krig mellem USA og Rusland

Den 19 jan. (EIRNS) – USA's udenrigsminister Antony Blinken indledte onsdag den 19. jan., tre dage med kritiske møder i

Europa, for at diskutere Ukraine-krisen og Ruslands ufravigelige insisteren på, at hvis sikkerhedsforhandlingerne med USA skal fortsætte, skal Rusland modtage skriftlige svar på hvert af de punkter, der er rejst i de to udkast til traktatforslag, som de præsenterede for verden den 17. december. I disse traktatforslag, det ene med USA og det andet med NATO, fastslås det, at Ruslands nationale sikkerhed er alvorligt udfordret af den truende opstilling af NATO's avancerede våbensystemer på deres egen grænse og af den foreslåede optagelse af Ukraine i NATO-alliancen, og at Rusland derfor skal have skriftlige garantier for, at ingen af delene vil forekomme – ellers vil de selv træffe "militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger".

Onsdag rejste Blinken til Kiev i Ukraine for at mødes med præsident Volodymyr Zelensky. Torsdag den 20. januar tager han til Berlin for at mødes med udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og den krigsførende toneangivende britiske regering. Og fredag den 21. januar tager han til Genève for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov.

Blinkens tur er ikke bare endnu en omgang diplomati: Krig eller fred mellem USA og Rusland er på vippen. Putin har gentagne gange advaret om, at Rusland egenrådigt bliver nødsaget til at vedtage "passende militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger", hvilket Gilbert Doctorow, en politisk analytiker med base i Bruxelles, mener vil omfatte opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og det østlige Tyskland, samt muligvis placering af atombevæbnede Zircon hypersoniske krydsermissiler til søs ud for kysten af Washington, D.C., som, påpeger Doctorow videre, "Rusland tidligere har erklæret kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, inden præsidenten kunne flygte med Air Force One."

I sine samtaler med Zelensky satte Blinken tonen for sin samtale med Lavrov den 21. januar, ved endnu en gang

aggressivt, udelukkende at give Rusland skylden for krisen, og kræve at de "nedtrapper" ved at stoppe udstationeringen af tropper på deres eget territorium, nær grænsen til Ukraine, eller være forberedt på at blive ramt af den brændte jords økonomiske krigsførelse fra Vestens side.

Lavrov gentog for sit vedkommende, den russiske holdning efter samtaler den 18. januar med den tyske udenrigsminister, Annalena Baerbock: "Vi afventer nu svar på disse forslag (de to traktatudkast), som lovet, for at fortsætte forhandlingerne."

"Krigsfaren er større end nogensinde før, og vi står på randen af Tredje Verdenskrig", advarede Helga Zepp-LaRouche i dag. "Det er ved at være sidste øjeblik, og tingene må udvikle sig på den ene eller den anden måde i de kommende dage." Selv om der er et voksende kor af stemmer, der kalder på fornuft i USA og Europa, er briternes og deres amerikanske krigsparti-forbundsfællers kontrol over USA's politik ikke blevet brudt. Desuden, erklærede Zepp-LaRouche, drives nedturen til krig af det systemiske sammenbrud i det transatlantiske finanssystem, som nu er ved at komme ud af kontrol, som Lyndon LaRouche gentagne gange forklarede.

Men der er en anden dynamik i gang i verden, nemlig den fremvoksende omgruppering af nationer på alle kontinenter omkring Kina og Rusland og Bælte- og Vej-initiativet som et alternativ til den malthusianske affolkningspolitik, der fremmes af det døende transatlantiske system. Et tegn på dette er Irans præsident Ebrahim Raisis besøg i Moskva, hvor en 20-årig pakke af udviklingsaftaler er til drøftelse. Et andet er det kommende besøg af den argentinske præsident Alberto Fernández i Moskva og derefter i Beijing, hvor han planlægger at underskrive et aftalememorandum om Bælte- og Vej-initiativet.

Hvis USA fortsat er fjendtligt indstillet over for dette politiske alternativ og fortsætter med at forsvare City of

London og Wall Streets bankerotte system, vil verden efter al sandsynlighed glide i retning af en termonuklear krig. Hvis USA tilslutter sig Bælte og Vej-initiativet, som Lyndon LaRouche anbefalede fra starten, er udsigterne for fred og udvikling fremragende.

Vi tilslutter os Helga Zepp-LaRouches opfordring til at gøre 2022 til Lyndon LaRouches år og til at vedtage hans politik.

Billede: public domain

Ruslandsekspert Jens Jørgen Nielsen deltog i Debatten på DR2 den 13. januar 2022

KØBENHAVN, 13. januar (EIRNS) – I dag, den samme dag som tidsskriftet EIR offentliggjorde et længere interview med Ruslandsekspert Jens Jørgen Nielsen med titlen “Hvorfor USA og NATO bør underskrive de traktater, som Putin foreslår”, var han blandt de otte deltagere i Debatten på DR2. Emnet var: Kold Krig med Putin?

Se Debatten her.

Jens Jørgen Nielsen anfægtede nogle af de andre debattørers udsagn om, at Rusland var en slyngelstat, som ikke kun truede Ukraine, men også de baltiske lande. De vigtigste ting, som han sagde, var:

– Problemet var, at vi ikke skabte en ny sikkerhedsarkitektur efter Sovjetunionens sammenbrud, da tiden var moden til det.

Putin ønskede, at Rusland skulle blive medlem af NATO, men landet blev efterladt isoleret, og NATO udvidede sig mod øst.

– Hvis Paris-aftalen, som en anden debattør nævnte, var blevet gennemført, ville NATO ikke have udvidet sig mod øst. [Fra1997: Det Stiftende Dokument om Fælles relationer, samarbejde og Sikkerhed mellem NATO og Den Russiske Føderation]

– Det er utænkeligt, at Rusland ville angribe de baltiske lande.

– Rusland optræder som en stormagt med interesser i sit nærområde, ikke som en ideologisk magt, og landet optræder faktisk bedre end USA gjorde i Mellemøsten eller Latinamerika.

– Krim: Overdragelsen af Krim til Rusland i 2014 var ikke en klassisk annektering. Der blev ikke affyret skud, og befolkningen støtter Rusland.

– Problemet med at Ukraine er en delt nation blev ikke løst. Minsk II-aftalen (2015), som blev formidlet af Tyskland og Frankrig, ville have lavet en ny forfatning med en særlig status for det østlige Ukraine. Vesten pressede ikke på for at få den gennemført, men sendte i stedet våben til Ukraine. Det er klart, at russerne ville reagere.

Eva Flyveholm, Enhedslistens forsvarsordfører, understregede, at det var vigtigt at føre seriøse forhandlinger med Rusland.

Hvem kan hævde at “forsvare

Ukraine”, mens der begås massebord i Afghanistan?

Den 10. januar (EIRNS) – Så mange institutioner i det amerikanske intellektuelle etablissement er nu på linje med Schiller Instituttet og kræver frigivelse af Afghanistans bistands- og reservemidler – 15 tænketanke og organisationer i et fælles brev til præsident Biden den 8. januar og andre på deres egne hjemmesider – at der helt klart er en forfærdelig erkendelse: USA's finansielle og økonomiske sanktioner er ved at myrde et uskyldigt folk, grundet utilstrækkelig loyalitet over for NATO's besættelsesstyrker. Enhver borger der tror, at denne forbrydelse ikke har noget at gøre med truslen om en overhængende, meget større konflikt om Ukraine, forveksler moralsk poseren med moral.

På de møder mellem USA og Rusland, der nu finder sted i Genève om NATO i Østeuropa og Ukraine, har amerikanske diplomater hurtigt og fuldstændigt erstattet det personlige diplomati mellem præsident Biden og præsident Putin, som synes at give håb om en løsning, med moralsk komediespil. Efter den bilaterale fase af møderne mellem USA og Rusland den 10. januar sagde talsmand for Udenrigsministeriet, Ned Price, at USA aldrig ville overveje at holde Ukraine ude af NATO, {"ikke havde til hensigt at indgå nogen aftale"} med Rusland og ikke engang "betragtede samtalerne som en forhandling". Han afsluttede sin briefing med en liste over diskussionsemner om russiske "ondsindede aktiviteter" for at hævde, at Rusland, og kun Rusland, måtte nedtrappe og gøre indrømmelser, så NATO's styrker og missiler kunne fuldføre deres lange fremrykning helt til Ruslands grænser – mens russiske tropper måtte forlade deres egne vestlige grænseregioner og "vende tilbage til deres permanente baser". Udenrigsminister Tony Blinken tilføjede samtidig et umotiveret forsøg på at hovere over Ruslands bistand til Kasakhstans regering for at kontrollere

optøjer og forsøg på oprør.

Medmindre præsident Joe Biden igen griber personligt ind, er Ruslands foreslåede aftaler blevet blankt og permanent afvist. Det svarer til, at Nikita Khrusjtjov nægtede at overveje at trække sovjetiske missiler tilbage fra USA's sydlige grænse under den frygtindgydende Cuba-krise i oktober 1962. På det tidspunkt havde millioner af skræmte mennesker verden over allerede forestillet sig, hvad denne afvisning ville betyde.

Selv om konsekvensen nu "blot" er en konventionel konflikt i Ukraine, giver USA's tidligere chefvåbeninspektør og militære ekspert Scott Ritter en idé om, hvorfor det ikke ville gå godt for NATO-styrkerne.

(<https://consortiumnews.com/2022/01/10/what-war-with-russia-would-look-like/>)

Hvad nu hvis konsekvensen kun er det "fuldstændige brud på forbindelserne", som Putin truer med, og en dyb og umiddelbar kold krig. Nationen med verdens hurtigst ekspanderende og teknologisk mest avancerede økonomi og med den største indflydelse på bekæmpelse af fattigdom og udvikling i Afrika, Syd- og Østasien [Kina] er fast partner med Rusland. Dette fremgår endnu en gang tydeligt af undertrykkelsen af det tilsyneladende mislykkede forsøg på en "farverevolution" i Kasakhstan.

Hvis Biden-regeringen har besluttet, at USA vil angribe og konfrontere Rusland og Kina sammen i en ny kold krig – modarbejde dem i rummet, bekæmpe deres politik med at eksportere atomkraft til tredjelande, kræve at de holder op med at bruge kul til energiproduktion, angribe Kinas politik for Bælte & Vej og udryddelse af fattigdom osv. – hvem vil de så have i sit hjørne? Det britiske imperium, naturligvis – de grønne kongelige og klovnen Bojo og Hendes Majestæts styrker, der er ivrige efter at blive indsat i Ukraine. Hvad vil Amerika have i reserve? Ingen udviklingskreditinstitution; et

svagt økonomisk opsving efter en dyb recession; en arbejdsstyrke på 3 millioner arbejdere og 3,5 millioner arbejdspladser mindre end for to år siden; faldende realindkomster; en centralbank, der skaber økonomiske katastrofer verden over, som IMF advarede den 9. januar, og som forsøger at stoppe inflationen, den har forårsaget.

Men langt værre end alt dette er den fortsatte kvælning af Afghanistans befolkning på grund af de amerikanske sanktioner. Det forårsager en voksende kaskade af dødsfald som følge af sult og forfrysninger i hjem uden vinterbrændstof, i en nation som USA helt klart bærer ansvaret for efter 20 års krig og besættelse. Myrdet for den synd, at man ikke opretholdt en marionetregering, da NATO forlod det. {Disse} sanktioner er en forbrydelse mod menneskeheden.

Med dette Afghanistan som "banner" vil nationer instinktivt undgå et angloamerikansk forsøg på at fastsætte reglerne for verden. Der vil være en pervers ny betydning, som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i dag, for udtrykket "Afghanistan, imperiernes kirkegård".

Det skal forhindres, det må vendes. Politikken må ændres til en udviklingspolitik, ved hjælp af Helga LaRouches Operation Ibn Sina. Schiller Instituttets presserende organisering for dette mål vil tage sit næste skridt fremad med et webinar på Martin Luther King-dagen, mandag den 17. januar.

**POLITISK ORIENTERING den 7
januar 2022**

Den gamle verden kommer ikke tilbage.

Gør 2022 til Lyndon LaRouches år!

Briten forsøger at skubbe Rusland ind i en "bjørnefælde" i Kasakhstan.

Med kun et par dage tilbage før de planlagte forhandlinger 10. januar mellem russiske og amerikanske diplomater på højt niveau, om Ruslands krav om "øjeblikkelige" skriftlige sikkerhedsgarantier fra USA og NATO, har magtfulde kredse i London og Washington, som ikke vil bevæge sig bort fra at være på randen af atomkrig, lanceret endnu en provokation mod Rusland: den voldelige destabilisering af Kasakhstan. Tony Blair, George Soros og utallige internationale ngo'er medvirker i hele operationen.

En "farverevolution" i Kasakhstan har klare sikkerhedsmæssige konsekvenser for Rusland. Kasakhstan har den længste grænse til Rusland. Det er placeringen af □□Ruslands vigtigste rumopsendelses anlæg, Baikonur Cosmodrome, en by, som Rusland i dag lejer af Kasakhstan.

Det ser ud til, at magtfulde kredse i London og Washington er opsat på at provokere den russiske bjørn til at reagere med undertrykkende vold i Kasakhstan, eller til at gøre det samme

i det østlige Ukraine, for derefter at vende om og bruge dette som en færdigpakket undskyldning for at starte destruktiv økonomisk krigsførelse imod Rusland. Kort sagt, hvis de kan få Rusland til at gå i "bjørnefælden", så vil de give Rusland "Afghanistan-behandlingen" – økonomiske sanktioner og krigsførsel så alvorlig, at de sulter landet til underkastelse ... eller forsøger at gøre det. I den forstand er det forestående afghanske folkedrab på mere end 20 millioner mennesker også en forløber for 3. Verdenskrig.

Helga Zepp-LaRouche fremhævede den strategiske betydning af denne udvikling i sin ugentlige webcast: "Hvis du ville have spurgt mig for en uge siden, hvis jeg forventer en indsats for at forstyrre den diplomatiske offensiv, der hovedsageligt kommer fra Rusland og Kina, for at uskadeliggøre det, der tydeligvis byggede op som en dobbelt "cubamissilkrise" med udviklingen omkring Ukraine og Taiwan, så ville jeg have sagt, at man så absolut bør forvente en provokation til at forstyrre disse møder, og her er vi så ...

"Lad mig nu først nævne det positive aspekt: Der var et vist gennembrud for blot et par dage siden, i mandags, da P5 FN-nationerne, det vil sige de permanente fem atomvåbenstater, for første gang blev enige om at bekræfte den meget vigtige erklæring, som blev forhandlet mellem Gorbatjov og præsident Reagan i Reykjavik i oktober 1986, om at en atomkrig aldrig kan vindes og derfor aldrig må udkæmpes."

Det er positivt, sagde Zepp-LaRouche, men nu "skal ordene følges op af gerninger. Og den udtalelse som sådan, selv om den er ekstremt vigtig, dæmper endnu ikke krisen omkring Ukraine og heller ikke krisen omkring Taiwan, men, som jeg sagde, så er det et meget vigtigt første skridt...

"Men vi har brug for en vending på hundrede procent, fordi denne konfrontation mod Rusland og Kina er selvmorderisk ... Jeg tror, vi har brug for en fuldstændig ændring af prioriteringer, og befolkningen er nødt til at vågne op. Deres

ligeGYldighed, ligeGYldigheden – hos nogle af jer – over for Afghanistan er det der åbner for, at disse rådne politikker fortsætter i vores egne lande. Og vi skal have en mobilisering for et nyt paradigme, både i vores egne lande og også i relationer mellem nationer, fordi det er udtryk for samme problem i systemet.”

Udvalgt billede: Esetok, CC BY-SA 4.0 via Wikimedia Commons

Interview med Rusland ekspert Jens Jørgen Nielsen: Hvorfor USA og NATO bør underskrive traktaterne foreslået af Putin. Interview with Russia expert Jens Jørgen Nielsen: Why the U.S. and NATO should sign the treaties proposed by Putin?

Udgivet på Executive Intelligence Review (EIR) tidsskrift bind 49, række 2 den 14. januar 2022. Her er en pdf-version:

Download (PDF, Unknown)

Kortet på side 15 viser NATO udvidelse, hvis Ukraine og Georgien bliver medlemmer.

The following is an edited transcription of an interview with Russia expert Jens Jørgen Nielsen, by Michelle Rasmussen, Vice President of the Schiller Institute in Denmark, conducted December 30, 2021. Mr. Nielsen has degrees in the history of ideas and communication. He is a former Moscow correspondent for the major Danish daily Politiken in the late 1990s. He is the author of several books about Russia and the Ukraine, and a leader of the Russian-Danish Dialogue organization. In addition, he is an associate professor of communication and cultural differences at the Niels Brock Business College in Denmark.

Michelle Rasmussen: Hello, viewers. I am Michelle Rasmussen, the Vice President of the Schiller Institute in Denmark. This is an interview with Jens Jørgen Nielsen from Denmark.

The Schiller Institute released a [[memorandum]][] December 24 titled "Are We Sleepwalking into Thermonuclear World War III." In the beginning, it states, "Ukraine is being used by geopolitical forces in the West that answer to the bankrupt speculative financial system, as the flashpoint to trigger a strategic showdown with Russia, a showdown which is already more dangerous than the 1962 Cuban Missile Crisis, and which could easily end up in a thermonuclear war which no one would win, and none would survive."

Jens Jørgen, in the past days, Russian President Putin and other high-level spokesmen have stated that Russia's red lines are about to be crossed, and they have called for treaty negotiations to come back from the brink. What are these red lines and how dangerous is the current situation?

%%Russian 'Red Lines'

Jens Jørgen Nielsen: Thank you for inviting me. First, I would like to say that I think that the question you have raised

here about red lines, and the question also about are we sleepwalking into a new war, is very relevant. Because, as an historian, I know what happened in 1914, at the beginning of the First World War—a kind of sleepwalking. No one really wanted the war, actually, but it ended up with war, and tens of million people were killed, and then the whole world disappeared at this time, and the world has never been the same. So, I think it's a very, very relevant question that you are asking here.

You asked me specifically about Putin, and the red lines. I heard that the Clintons, Bill and Hillary Clinton, and John Kerry, and many other American politicians, claim that we don't have things like red lines anymore. We don't have zones of influence anymore, because we have a new world. We have a new liberal world, and we do not have these kinds of things. It belongs to another century and another age. But you could ask the question, "What actually are the Americans doing in Ukraine, if not defending their own red lines?"

Because I think it's like, if you have a power, a superpower, a big power like Russia, I think it's very, very natural that any superpower would have some kind of red lines. You can imagine what would happen if China, Iran, and Russia had a military alliance, going into Mexico, Canada, Cuba, maybe also putting missiles up there. I don't think anyone would doubt what would happen. The United States would never accept it, of course. So, the Russians would normally ask, "Why should we accept that Americans are dealing with Ukraine and preparing, maybe, to put up some military hardware in Ukraine? Why should we? And I think it's a very relevant question. Basically, the Russians see it today as a question of power, because the Russians, actually, have tried for, I would say, 30 years. They have tried.

I was in Russia 30 years ago. I speak Russian. I'm quite sure that the Russians, at that time, dreamt of being a part of the Western community, and they had very, very high thoughts about

the Western countries, and Americans were extremely popular at this time. Eighty percent of the Russian population in 1990 had a very positive view of the United States. Later on, today, and even for several years already, 80%, the same percentage, have a negative view of Americans. So, something happened, not very positively, because 30 years ago, there were some prospects of a new world.

There really were some ideas, but something actually was screwed up in the 90s. I have some idea about that. Maybe we can go in detail about it. But things were screwed up, and normally, today, many people in the West, in universities, politicians, etc. think that it's all the fault of Putin. It's Putin's fault. Whatever happened is Putin's fault. Now, we are in a situation which is very close to the Cuban Missile Crisis, which you also mentioned. But I don't think it is that way. I think it takes two to tango. We know that, of course, but I think many Western politicians have failed to see the compliance of the western part in this, because there are many things which play a role that we envisage in a situation like that now.

The basic thing, if you look at it from a Russian point of view, it's the extension to the east of NATO. I think that's a real bad thing, because Russia was against it from the very beginning. Even Boris Yeltsin, who was considered to be the man of the West, the democratic Russia, he was very, very opposed to this NATO alliance going to the East, up to the borders of Russia.

And we can see it now, because recently, some new material has been released in America, an exchange of letters between Yeltsin and Clinton at this time. So, we know exactly that Yeltsin, and Andrei Kozyrev, the Russian Minister of Foreign Affairs at this time, were very much opposed to it. And then Putin came along. Putin came along not to impose his will on the Russian people. He came along because there was, in Russia, a will to oppose this NATO extension to the East. So,

I think things began at this point.

And later on, we had the Georgian crisis in 2008, and we had, of course, the Ukraine crisis in 2014, and, also, with Crimea and Donbass, etc.

And now we are very, very close to—I don't think it's very likely we will have a war, but we are very close to it, because wars often begin by some kind of mistake, some accident, someone accidentally pulls the trigger, or presses a button somewhere, and suddenly, something happens. Exactly what happened in 1914, at the beginning of World War I. Actually, there was one who was shot in Sarajevo. Everyone knows about that, and things like that could happen. And for us, living in Europe, it's awful to think about having a war.

We can hate Putin. We can think whatever we like. But the thought of a nuclear war is horrible for all of us, and that's why I think that politicians could come to their senses.

And I think also this demonization of Russia, and demonization of Putin, is very bad, of course, for the Russians. But it's very bad for us here in the West, for us, in Europe, and also in America. I don't think it's very good for our democracy. I don't think it's very good. I don't see very many healthy perspectives in this. I don't see any at all.

I see some other prospects, because we could cooperate in another way. There are possibilities, of course, which are not being used, or put into practice, which certainly could be.

So, yes, your question is very, very relevant and we can talk at length about it. I'm very happy that you ask this question, because if you ask these questions today in the Danish and Western media at all—everyone thinks it's enough just to say that Putin is a scoundrel, Putin is a crook, and everything is good. No, we have to get along. We have to find some ways to cooperate, because otherwise it will be the demise of all of us.

%%NATO Expansion Eastward

Michelle Rasmussen: Can you just go through a little bit more of the history of the NATO expansion towards the East? And what we're speaking about in terms of the treaties that Russia has proposed, first, to prevent Ukraine from becoming a formal member of NATO, and second, to prevent the general expansion of NATO, both in terms of soldiers and military equipment towards the East. Can you speak about this, also in terms of the broken promises from the Western side?

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Actually, the story goes back to the beginning of the nineties. I had a long talk with Mikhail Gorbachev, the former leader of the Soviet Union, in 1989, just when NATO started to bomb Serbia, and when they adopted Poland, the Czech Republic and Hungary into NATO. You should bear in mind that Gorbachev is a very nice person. He's a very lively person, with good humor, and an experienced person.

But when we started to talk, I asked him about the NATO expansion, which was going on exactly the day when we were talking. He became very gloomy, very sad, because he said,

[[[begin quote indent]]]

Well, I talked to James Baker, Helmut Kohl from Germany, and several other persons, and they all promised me not to move an inch to the East, if Soviet Union would let Germany unite the GDR (East Germany) and West Germany, to become one country, and come to be a member of NATO, but not move an inch to the East.

[[[end quote indent]]]

I think, also, some of the new material which has been released—I have read some of it, some on WikiLeaks, and some can be found. It's declassified. It's very interesting. There's no doubt at all. There were some oral, spoken promises to Mikhail Gorbachev. It was not written, because, as he said,

“I believed them. I can see I was naive.”

I think this is a key to Putin today, to understand why Putin wants not only sweet words. He wants something based on a treaty, because, basically, he doesn't really believe the West. The level of trust between Russia and NATO countries is very, very low today. And it's a problem, of course, and I don't think we can overcome it in a few years. It takes time to build trust, but the trust is not there for the time being.

But then, the nature of the NATO expansion has gone step, by step, by step. First, it was the three countries—Poland, Hungary, and the Czech Republic—and then, in 2004, six years later, came, among other things—the Baltic republics, and Slovakia, Romania and Bulgaria. And the others came later on—Albania, Croatia, etc. And then in 2008, there was a NATO Summit in Bucharest, where George Bush, President of the United States, promised Georgia and Ukraine membership of NATO. Putin was present. He was not President at this time. He was Prime Minister in Russia, because the President was [Dmitry] Medvedev, but he was very angry at this time. But what could he do? But he said, at this point, very, very clearly, “We will not accept it, because our red lines would be crossed here. We have accepted the Baltic states. We have retreated. We've gone back. We've been going back for several years,” but still, it was not off the table.

It was all because Germany and France did not accept it, because [Chancellor Angela] Merkel and [President François] Hollande, at this time, did not accept Ukraine and Georgia becoming a member of NATO. But the United States pressed for it, and it is still on the agenda of the United States, that Georgia and Ukraine should be a member of NATO.

So, there was a small war in August, the same year, a few months after this NATO Summit, where, actually, it was Georgia which attacked South Ossetia, which used to be a self-governing part of Georgia. The incumbent Georgian president,

Mikheil Saakashvili did not want to accept the autonomous status of South Ossetia, so Georgia attacked South Ossetia. Russian soldiers were deployed in South Ossetia, and 14 of them were killed by the Georgian army. And you could say that George W. Bush promised Georgian President Saakashvili that the Americans would support the Georgians, in case Russia should retaliate, which they did.

The Russian army was, of course, much bigger than the Georgian army, and it smashed the Georgian army in five days, and retreated. There was no help from the United States to the Georgians. And, I think, that from a moral point of view, I don't think it's a very wise policy, because you can't say "You just go on. We will help you"—and not help at all when it gets serious. I think, from a moral point of view, it's not very fair.

%%A Coup in Ukraine

But, actually, it's the same which seems to be happening now in Ukraine, even though there was, what I would call a coup, an orchestrated state coup, in 2014. I know there are very, very different opinions about this, but my opinion is that there was a kind of coup to oust the sitting incumbent President, Viktor Yanukovich, and replace him with one who was very, very keen on getting into NATO. Yanukovich was not very keen on going into NATO, but he still had the majority of the population. And it's interesting. In Ukraine, there's been a lot of opinion polls conducted by Germans, Americans, French, Europeans, Russians and Ukrainians. And all these opinion polls show that a majority of Ukrainian people did not want to join NATO.

After that, of course, things moved very quickly, because Crimea was a very, very sensitive question for Russia, for many reasons. First, it was a contested area because it was, from the very beginning, from 1991, when Ukraine was independent—there was no unanimity about Crimea and it's

status, because the majority of Crimea was Russian-speaking, and is very culturally close to Russia, in terms of history. It's very close to Russia. It's one of the most patriotic parts of Russia, actually. So, it's a very odd part of Ukraine. It always was a very odd part of Ukraine.

The first thing the new government did in February 2014, was to forbid the Russian language, as a language which had been used in local administration, and things like that. It was one of the stupidest things you could do in such a very tense situation. Ukraine, basically, is a very cleft society. The eastern southern part is very close to Russia. They speak Russian and are very close to Russian culture. The western part, the westernmost part around Lviv, is very close to Poland and Austria, and places like that. So, it's a cleft society, and in such a society you have some options. One option is to embrace all the parts of society, different parts of society. Or you can, also, one part could impose its will on the other part, against its will. And that was actually what happened.

So, there are several crises. There is the crisis in Ukraine, with two approximately equally sized parts of Ukraine. But you also have, on the other hand, the Russian-NATO question. So, you had two crises, and they stumbled together, and they were pressed together in 2014. So, you had a very explosive situation which has not been solved to this day.

And for Ukraine, I say that as long as you have this conflict between Russia and NATO, it's impossible to solve, because it's one of the most corrupt societies, one of the poorest societies in Europe right now. A lot of people come to Denmark, where we are now, to Germany and also to Russia. Millions of Ukrainians have gone abroad to work, because there are really many, many social problems, economic problems, things like that.

And that's why Putin—if we remember what Gorbachev told me

about having things on paper, on treaties, which are signed—and that's why Putin said, what he actually said to the West, "I don't really believe you, because when you can, you cheat." He didn't put it that way, but that was actually what he meant: "So now I tell you very, very, very, very clearly what our points of view are. We have red lines, like you have red lines. Don't try to cross them."

And I think many people in the West do not like it. I think it's very clear, because I think the red lines, if you compare them historically, are very reasonable. If you compare them with the United States and the Monroe Doctrine, which is still in effect in the USA, they are very, very reasonable red lines. I would say that many of the Ukrainians, are very close to Russia. I have many Ukrainian friends. I sometimes forget that they are Ukrainians, because their language, their first language, is actually Russian, and Ukrainian is close to Russian.

So, those countries being part of an anti-Russian military pact, it's simply madness. It cannot work. It will not work. Such a country would never be a normal country for many, many years, forever.

I think much of the blame could be put on the NATO expansion and those politicians who have been pressing for that for several years. First and foremost, Bill Clinton was the first one, Madeline Albright, from 1993. At this time, they adopted the policy of major extension to the East. And George W. Bush also pressed for Ukraine and Georgia to become members of NATO.

And for every step, there was, in Russia, people rallying around the flag. You could put it that way, because you have pressure. And the more we pressure with NATO, the more the Russians will rally around the flag, and the more authoritarian Russia will be. So, we are in this situation. Things are now happening in Russia, which I can admit I do not

like, closing some offices, closing some media. I do not like it at all. But in a time of confrontation, I think it's quite reasonable, understandable, even though I would not defend it. But it's understandable. Because the United States, after 9/11, also adopted a lot of defensive measures, and a kind of censorship, and things like that. It's what happens when you have such tense situations.

We should just also bear in mind that Russia and the United States are the two countries which possess 90% of the world's nuclear armament. Alone, the mere thought of them using some of this, is a doomsday perspective, because it will not be a small, tiny war, like World War II, but it will dwarf World War II, because billions will die in this. And it's a question, if humanity will survive. So, it's a very, very grave question.

I think we should ask if the right of Ukraine to have NATO membership—which its own population does not really want— “Is it really worth the risk of a nuclear war?” That's how I would put it.

I will not take all blame away from Russia. That's not my point here. My point is that this question is too important. It's very relevant. It's very important that we establish a kind of modus vivendi. It's a problem for the West. I also think it's very important that we learn, in the West, how to cope with people who are not like us. We tend to think that people should become democrats like we are democrats, and only then will we deal with them. If they are not democrats, like we are democrats, we will do everything we can to make them democrats. We will support people who want to make a revolution in their country, so they become like us. It's a very, very dangerous, dangerous way of thinking, and a destructive way of thinking.

I think that we in the West should study, maybe, a little more what is happening in other organizations not dominated by the

West. I'm thinking about the BRICS, as one organization. I'm also thinking about the Shanghai Cooperation Organization, in which Asian countries are cooperating, and they are not changing each other. The Chinese are not demanding that we should all be Confucians. And the Russians are not demanding that all people in the world should be Orthodox Christians, etc. I think it's very, very important that we bear in mind that we should cope with each other like we are, and not demand changes. I think it's a really dangerous and stupid game to play. I think the European Union is also very active in this game, which I think is very, very—Well, this way of thinking, in my point of view, has no perspective, no positive perspective at all.

%Diplomacy to Avert Catastrophe

Michelle Rasmussen: Today, Presidents Biden and Putin will speak on the phone, and important diplomatic meetings are scheduled for the middle of January. What is going to determine if diplomacy can avoid a disaster, as during the Cuban Missile Crisis? Helga Zepp-LaRouche has just called this a “reverse missile crisis.” Or, if Russia will feel that they have no alternative to having a military response, as they have openly stated. What changes on the Western side are necessary? If you had President Biden alone in a room, or other heads of state of NATO countries, what would you say to them?

Jens Jørgen Nielsen: I would say, “Look, Joe, I understand your concerns. I understand that you see yourself as a champion of freedom in the world, and things like that. I understand the positive things about it. But, you see, the game you now are playing with Russia is a very, very dangerous game. And the Russians, are a very proud people; you cannot force them. It's not an option. I mean, you cannot, because it has been American, and to some degree, also European Union policy, to change Russia, to very much like to change, so that they'll have another president, and exchange Putin for another

president.”

But I can assure you, if I were to speak to Joe Biden, I'd say, “Be sure that if you succeed, or if Putin dies tomorrow, or somehow they'll have a new President, I can assure you that the new President will be just as tough as Putin, maybe even tougher. Because in Russia, you have much tougher people. I would say even most people in Russia who blame Putin, blame him because he's not tough enough on the West, because he was soft on the West, too liberal toward the West, and many people have blamed him for not taking the eastern southern part of Ukraine yet—that he should have done it.

“So, I would say to Biden, “I think it would be wise for you, right now, to support Putin, or to deal with Putin, engage with Putin, and do some diplomacy, because the alternative is a possibility of war, and you should not go down into history as the American president who secured the extinction of humanity. It would be a bad, very bad record for you. And there are possibilities, because I don't think Putin is unreasonable. Russia has not been unreasonable. I think they have turned back. Because in 1991, it was the Russians themselves, who disbanded the Soviet Union. It was the Russians, Moscow, which disbanded the Warsaw Pact. The Russians, who gave liberty to the Baltic countries, and all other Soviet Republics. And with hardly any shots, and returned half a million Soviet soldiers back to Russia. No shot was fired at all. I think it's extraordinary.

“If you compare what happened to the dismemberment of the French and the British colonial empires after World War II, the disbanding of the Warsaw Pact was very, very civilized, in many ways. So, stop thinking about Russia as uncivilized, stupid people, who don't understand anything but mere power. Russians are an educated people. They understand a lot of arguments, and they are interested in cooperating. There will be a lot of advantages for the United States, for the West, and also the European Union, to establish a kind of more

productive, more pragmatic relationship, cooperation. There are a lot of things in terms of energy, climate, of course, and terrorism, and many other things, where it's a win-win situation to cooperate with them.

"The only thing Russia is asking for is not to put your military hardware in their backyard. I don't think it should be hard for us to accept, certainly not to understand why the Russians think this way."

And we in the West should think back to the history, where armies from the West have attacked Russia. So, they have it in their genes. I don't think that there is any person in Russia who has forgot, or is not aware of, the huge losses the Soviet Union suffered from Nazi Germany in the 1940s during World War II. And you had Napoleon also trying to—You have a lot of that experience with armies from the West going into Russia. So, it's very, very large, very, very deep.

Michelle Rasmussen: Was it around 20 million people who died during World War II?

Jens Jørgen Nielsen: In the Soviet Union. There were also Ukrainians, and other nationalities, but it was around 18 million Russians, if you can count it, because it was the Soviet Union, but twenty-seven million people in all. It's a huge part, because Russia has experience with war. So, the Russians would certainly not like war. I think the Russians have experience with war, that also the Europeans, to some extent, have, that the United States does not have.

Because the attack I remember in recent times is the 9/11 attack, the twin towers in New York. Otherwise, the United States does not have these experiences. It tends to think more in ideological terms, where the Russians, certainly, but also to some extent, some people in Europe, think more pragmatically, more that we should, at any cost, avoid war, because war creates more problems than it solves. So, have

some pragmatic cooperation. It will not be very much a love affair. Of course not. But it will be on a very pragmatic—

%%The Basis for Cooperation

Michelle Rasmussen: Also, in terms of dealing with this horrible humanitarian situation in Afghanistan and cooperating on the pandemic.

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Of course, there are possibilities. Right now, it's like we can't even cooperate in terms of vaccines, and there are so many things going on, from both sides, actually, because we have very, very little contact between—

I had some plans to have some cooperation between Danish and Russian universities in terms of business development, things like that, but it turned out there was not one crown, as our currency is called. You could have projects in southern America, Africa, all other countries. But not Russia, which is stupid.

Michelle Rasmussen: You wrote two recent books about Russia. One is called, *On His Own Terms: Putin and the New Russia*, and the latest one, just from September, *Russia Against the Grain*. Many people in the West portray Russia as the enemy, which is solely responsible for the current situation, and Putin as a dictator who is threatening his neighbors militarily and threatening the democracy of the free world. Over and above what you have already said, is this true, or do you have a different viewpoint?

Jens Jørgen Nielsen: Of course, I have a different point of view. Russia for me, is not a perfect country, because such a country does not exist, not even Denmark! Some suppose it is. But there's no such thing as a perfect society. Because societies are always developing from somewhere, to somewhere, and Russia, likewise. Russia is a very, very big country. So, you can definitely find things which are not very likable in

Russia. Definitely. That's not my point here.

But I think that in the West, actually for centuries, we have—if you look back, I have tried in my latest book, to find out how Western philosophers, how church people, how they look at Russia, from centuries back. And there has been kind of a red thread. There's been a kind of continuation. Because Russia has very, very, very often been characterized as our adversary, as a country against basic European values. Five hundred years back, it was against the Roman Catholic Church, and in the 17th and 18th Centuries it was against the Enlightenment philosophers, and in the 20th century, it was about communism—it's also split people in the West, and it was also considered to be a threat. But it is also considered to be a threat today, even though Putin is not a communist. He is not a communist. He is a conservative, a moderate conservative, I would say.

Even during the time of Yeltsin, he was also considered liberal and progressive, and he loved the West and followed the West in all, almost all things they proposed.

But still, there's something with Russia—which I think from a philosophical point of view is very important to find out—that we have some very deep-rooted prejudices about Russia, and I think they play a role. When I speak to people who say, "Russia is an awful country, and Putin is simply a very, very evil person, is a dictator," I say, "Have you been in Russia? Do you know any Russians?" "No, not really." "Ok. But what do you base your points of view on?" "Well, what I read in the newspapers, of course, what they tell me on the television."

Well, I think that's not good enough. I understand why the Russians—I very often talk to Russian politicians, and other people, and what they are sick and tired of, is this notion that the West is better: "We are on a higher level. And if Russians should be accepted by the West, they should become like us. Or at least they should admit that they are on a

lower level, in relation to our very high level.”

And that is why, when they deal with China, or deal with India, and when they deal with African countries, and even Latin American countries, they don't meet such attitudes, because they are on more equal terms. They're different, yes, but one does not consider each other to be on a higher level.

And that's why I think that cooperation in BRICS, which we talked about, and the Shanghai Cooperation Organization, I think it's quite successful. I don't know about the future, but I have a feeling that if you were talking about Afghanistan, I think if Afghanistan could be integrated into this kind of organization, one way or another, I have a feeling it probably would be more successful than the 20 years that the NATO countries have been there.

I think that cultural attitudes play a role when we're talking about politics, because a lot of the policy from the American, European side, is actually very emotional. It's very much like, “We have some feelings—we fear Russia. We don't like it,” or “We think that it's awful.” And “Our ideas, we know how to run a society much better than the Russians, and the Chinese, and the Indians, and the Muslims,” and things like that. It's a part of the problem. It's a part of our problem in the West. It's a part of our way of thinking, our philosophy, which I think we should have a closer look at and criticize. But it's difficult, because it's very deeply rooted.

When I discuss with people at universities and in the media, and other places, I encounter this. That is why I wrote the latest book, because it's very much about our way of thinking about Russia. The book is about Russia, of course, but it's also about us, our glasses, how we perceive Russia, how we perceive not only Russia, but it also goes for China, because it's more or less the same. But there are many similarities between how we look upon Russia, and how we look upon and

perceive China, and other countries.

I think this is a very, very important thing we have to deal with. We have to do it, because otherwise, if we decide, if America and Russia decide to use all the fireworks they have of nuclear [armament] power, then it's the end.

You can put it very sharply, to put it like that, and people will not like it. But basically, we are facing these two alternatives: Either we find ways to cooperate with people who are not like us, and will not be, certainly not in my lifetime, like us, and accept them, that they are not like us, and get on as best we can, and keep our differences, but respect each other. I think that's what we need from the Western countries. I think it's the basic problem today dealing with other countries.

And the same goes, from what I have said, for China. I do not know the Chinese language. I have been in China. I know a little about China. Russia, I know very well. I speak Russian, so I know how Russians are thinking about this, what their feelings are about this. And I think it's important to deal with these questions.

%%'A Way to Live Together'

Michelle Rasmussen: You also pointed out, that in 2001, after the attack against the World Trade Center, Putin was the first one to call George Bush, and he offered cooperation about dealing with terrorism. You've written that he had a pro-Western worldview, but that this was not reciprocated.

Jens Jørgen Nielsen: Yes, yes. Afterwards, Putin was criticized by the military, and also by politicians in the beginning of his first term in 2000, 2001, 2002, he was criticized because he was too happy for America. He even said, in an interview in the BBC, that he would like Russia to become a member of NATO. It did not happen, because—there are many reasons for that. But he was very, very keen—that's also

why he felt very betrayed afterward. In 2007, at the Munich Conference on Security in February in Germany, he said he was very frustrated, and it was very clear that he felt betrayed by the West. He thought that they had a common agenda. He thought that Russia should become a member. But Russia probably is too big.

If you consider Russia becoming a member of the European Union, the European Union would change thoroughly, but they failed. Russia did not become a member. It's understandable. But then I think the European Union should have found, again, a modus vivendi.

Michelle Rasmussen: A way of living together.

Jens Jørgen Nielsen: Yes, how to live together. It was actually a parallel development of the European Union and NATO, against Russia. In 2009, the European Union invited Georgia, Ukraine, Belarus, Armenia, Azerbaijan, to become members of the European Union, but not Russia. Even though they knew that there was really a lot of trade between Ukraine, also Georgia, and Russia. And it would interfere with that trade. But they did not pay attention to Russia.

So, Russia was left out at this time. And so eventually, you could say, understandably, very understandably, Russia turned to China. And in China, with cooperation with China, they became stronger. They became much more self-confident, and they also cooperated with people who respected them much more. I think that's interesting, that the Chinese understood how to deal with other people with respect, but the Europeans and Americans did not.

%%Ukraine, Again

Michelle Rasmussen: Just before we go to our last questions. I want to go back to Ukraine, because it's so important. You said that the problem did not start with the so-called annexation of Crimea, but with what you called a coup against

the sitting president. Can you just explain more about that? Because in the West, everybody says, "Oh, the problem started when Russia annexed Crimea."

Jens Jørgen Nielsen: Well, if you take Ukraine, in 2010 there was a presidential election, and the OSCE [Organization for Security and Cooperation in Europe] monitored the election, and said that it was very good, and the majority voted for Viktor Yanukovych. Viktor Yanukovych did not want Ukraine to become a member of NATO. He wanted to cooperate with the European Union. But he also wanted to keep cooperating with Russia. Basically, that's what he was like. But it's very often claimed that he was corrupt. Yes, I don't doubt it, but name me one president who has not been corrupt. That's not the big difference, it's not the big thing, I would say. But then in 2012, there was also a parliamentary election in Ukraine, and Yanukovych's party also gained a majority with some other parties. There was a coalition which supported Yanukovych's policy not to become a member of NATO.

And then there was a development where the European Union and Ukraine were supposed to sign a treaty of cooperation. But he found out that the treaty would be very costly for Ukraine, because they would open the borders for European Union firms, and the Ukrainian firms would not be able to compete with the Western firms.

Secondly, and this is the most important thing, basic industrial export from Ukraine was to Russia, and it was industrial products from the eastern part, from Dniepropetrovsk or Dniepro as it is called today, from Donetsk, from Luhansk and from Kryvyj Rih (Kryvoj Rog), from some other parts, basically in the eastern part, which is the industrial part of Ukraine.

And they made some calculations that showed that, well, if you join this agreement, Russia said, "We will have to put some taxes on the export, because you will have some free import

from the European Union. We don't have an agreement with the European Union, so, of course, anything which comes from you, there would be some taxes imposed on it." And then Yanukovich said, "Well, well, well, it doesn't sound good," and he wanted Russia, the European Union and Ukraine to go together, and the three form what we call a triangular agreement.

But the European Union was very much opposed to it. The eastern part of Ukraine was economically a part of Russia. Part of the Russian weapons industry was actually in the eastern part of Ukraine, and there were Russian speakers there. But the European Union said, "No, we should not cooperate with Russia about this," because Yanukovich wanted to have cooperation between the European Union, Ukraine, and Russia, which sounds very sensible to me. Of course, it should be like that. It would be to the advantage of all three parts. But the European Union had a very ideological approach to this. So, they were very much against Russia. It also increased the Russian's suspicion that the European Union was only a stepping-stone to NATO membership.

And then what happened was that there was a conflict, there were demonstrations every day on the Maidan Square in Kiev. There were many thousands of people there, and there were also shootings, because many of the demonstrators were armed people. They had stolen weapons from some barracks in the West. And at this point, when 100 people had been killed, the European Union foreign ministers from France, Germany and Poland met, and there was also a representative from Russia, and there was Yanukovich, a representative from his government, and from the opposition. And they made an agreement. Ok. You should have elections this year, in half a year, and you should have some sharing of power. People from the opposition should become members of the government, and things like that.

All of a sudden, things broke down, and Yanukovich left, because you should remember, and very often in the West, they

tend to forget that the demonstrators were armed. And they killed police also. They killed people from Yanukovich's Party of the Regions, and things like that. So, it's always been portrayed as innocent, peace-loving demonstrators. They were not at all. And some of them had very dubious points of view, with Nazi swastikas, and things like that. And Yanukovich fled.

Then they came to power. They had no legitimate government, because many of the members of parliament from these parts of the regions which had supported Yanukovich, had fled to the East. So, the parliament was not able to make any decisions. Still, there was a new president, also a new government, which was basically from the western part of Ukraine. And the first thing they did, I told you, was to get rid of the Russian language, and then they would talk about NATO membership. And Victoria Nuland was there all the time, the vice foreign minister of the United States, was there all the time. There were many people from the West also, so things broke down.

%%Crimea

Michelle Rasmussen: There have actually been accusations since then, that there were provocateurs who were killing people on both sides.

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Yes, exactly. And what's interesting is that there's been no investigation whatsoever about it, because a new government did not want to conduct an investigation as to who killed them. So, it was orchestrated. There's no doubt in my mind it was an orchestrated coup. No doubt about it.

That's the basic context for the decision of Putin to accept Crimea as a part of Russia. In the West, it is said that Russia simply annexed Crimea. It's not precisely what happened, because there was a local parliament, it was an autonomous part of Ukraine, and they had their own parliament,

and they made the decision that they should have a referendum, which they had in March. And then they applied to become a member of the Russian Federation. It's not a surprise, even though the Ukrainian army did not go there, because there was a Ukrainian army. There were 21,000 Ukrainian soldiers. 14,000 of these soldiers joined the Russian army.

And so, that tells a little about how things were not like a normal annexation, where one country simply occupies part of the other country. Because you have this cleft country, you have this part, especially the southern part, which was very, very pro-Russian, and it's always been so. There's a lot of things in terms of international law you can say about it.

But I have no doubt that you can look upon it differently, because if you look it at from the point of people who lived in Crimea, they did not want—because almost 80-90% had voted for the Party of the Regions, which was Yanukovich's party, a pro-Russian party, you could say, almost 87%, or something like that.

They have voted for this Party. This Party had a center in a central building in Kiev, which was attacked, burned, and three people were killed. So, you could imagine that they would not be very happy. They would not be very happy with the new government, and the new development. Of course not. They hated it. And what I think is very critical about the West is that they simply accepted, they accepted these horrible things in Ukraine, just to have the prize, just to have this prey, of getting Ukraine into NATO.

And Putin was aware that he could not live, not even physically, but certainly not politically, if Sevastopol, with the harbor for the Russian fleet, became a NATO harbor. It was impossible. I know people from the military say "No, no way." It's impossible. Would the Chinese take San Diego in the United States? Of course not. It goes without saying that such things don't happen.

So, what is lacking in the West is just a little bit of realism. How powers, how superpowers think, and about red lines of superpowers. Because we have an idea in the West about the new liberal world order. It sounds very nice when you're sitting in an office in Washington. It sounds very beautiful and easy, but to go out and make this liberal world order, it's not that simple. And you cannot do it like, certainly not do it like the way they did it in Ukraine.

Michelle Rasmussen: Regime change?

Jens Jørgen Nielsen: Yes, regime change.

%%The Importance of Cultural Exchanges

Michelle Rasmussen: I have two other questions. The last questions. The Russian-Danish Dialogue organization that you are a leader of, and the Schiller Institute in Denmark, together with the China Cultural Center in Copenhagen, were co-sponsors of three very successful Musical Dialogue of Cultures Concerts, with musicians from Russia, China, and many other countries. You are actually an associate professor in cultural differences. How do you see that? How would an increase in cultural exchange improve the situation?

Jens Jørgen Nielsen: Well, it cannot but improve, because we have very little, as I also told you. So, I'm actually also very, very happy with this cooperation, because I think it's very enjoyable, these musical events, they are very, very enjoyable and very interesting, also for many Danish people, because when you have the language of music, it is better than the language of weapons, if I can put it that way, of course. But I also think that when we meet each other, when we listen to each other's music, and share culture in terms of films, literature, paintings, whatever, I think it's also, well, it's a natural thing, first of all, and it's unnatural not to have it.

We do not have it, because maybe some people want it that way,

if people want us to be in a kind of tense situation. They would not like to have it, because I think without this kind of, it's just a small thing, of course, but without these cultural exchanges, well, you will be very, very bad off. We will have a world which is much, much worse, I think, and we should learn to enjoy the cultural expressions of other people.

We should learn to accept them, also, we should learn to also cooperate and also find ways—. We are different. But, also, we have a lot of things in common, and the things we have in common are very important not to forget, that even with Russians, and even the Chinese, also all other peoples, we have a lot in common, that is very important to bear in mind that we should never forget. Basically, we have the basic values we have in common, even though if you are Hindu, a Confucian, a Russian Orthodox, we have a lot of things in common.

And when you have such kind of encounters like in cultural affairs, in music, I think that you become aware of it, because suddenly it's much easier to understand people, if you listen to their music. Maybe you need to listen a few times, but it becomes very, very interesting. You become curious about instruments, ways of singing, and whatever it is. So, I hope the corona situation will allow us, also, to make some more concerts. I think it should be, because they're also very popular in Denmark.

Michelle Rasmussen: Yes. As Schiller wrote, it's through beauty that we arrive at political freedom. We can also say it's through beauty that we can arrive at peace.

Jens Jørgen Nielsen: Yes, yes.

%%The Role of Schiller Institute

Michelle Rasmussen: The Schiller Institute and Helga Zepp-LaRouche, its founder and international President, are leading

an international campaign to prevent World War III, for peace through economic development, and a dialogue amongst cultures. How do you see the role of the Schiller Institute?

Jens Jørgen Nielsen: Well, I know it. We have been cooperating. I think your basic calls, appeals for global development, I think it's very, very interesting, and I share the basic point of view. I think maybe it's a little difficult. The devil is in the details, but basically, I think what you are thinking about, when I talk about the Silk Road, when I talk about these Chinese programs, Belt and Road programs, I see much more successful development that we have seen, say, in Africa and European countries developing, because I have seen how many western-dominated development programs have been distorting developments in Africa and other parts of the world. They distort development.

I'm not uncritical to China, but, of course, I can see very positive perspectives in the Belt and Road program. I can see really, really good perspectives, because just look at the railroads in China, for instance, at their fast trains. It's much bigger than anywhere else in the world. I think there are some perspectives, really, which I think attract, first and foremost, people in Asia.

But I think, eventually, also, people in Europe, because I also think that this model is becoming more and more—it's also beginning in the eastern part. Some countries of Eastern Europe are becoming interested. So, I think it's very interesting. Your points of your points of view. I think they're very relevant, also because I think we are in a dead-end alley in the West, what we are in right now, so people anyway are looking for new perspectives.

And what you come up with, I think, is very, very interesting, certainly. What it may be in the future is difficult to say because things are difficult.

But the basic things that you think about, and what I have heard about the Schiller Institute, also because I also think that you stress the importance of tolerance. You stress the importance of a multicultural society, that we should not change each other. We should cooperate on the basis of mutual interests, not changing each other. And as I have told you, this is what I see as one of the real, real big problems in the western mind, the western way of thinking, that we should decide what should happen in the world as if we still think we are colonial powers, like we have been for some one hundred years. But these times are over. There are new times ahead, and we should find new ways of thinking. We should find new perspectives.

And I think it goes for the West, that we can't go on living like this. We can't go on thinking like this, because it will either be war, or it'll be dead end alleys, and there'll be conflicts everywhere.

You can look at things as a person from the West. I think it's sad to look at Afghanistan, Iraq, Libya, and those countries, Syria to some extent also, where the West has tried to make some kind of regime change or decide what happens. They're not successful. I think it's obvious for all. And we need some new way of thinking. And what the Schiller Institute has come up with is very, very interesting in this perspective, I think.

Michelle Rasmussen: Actually, when you speak about not changing other people, one of our biggest points is that we actually have to challenge ourselves to change ourselves. To really strive for developing our creative potential and to make a contribution that will have, potentially, international implications.

Jens Jørgen Nielsen: Yes. Definitely

Michelle Rasmussen: The Schiller Institute is on full mobilization during the next couple of weeks to try to get the

United States and NATO to negotiate seriously. And Helga Zepp-LaRouche has called on the U.S. and NATO to sign these treaties that Russia has proposed, and to pursue other avenues of preventing nuclear war. So, we hope that you, our viewers, will also do everything that you can, including circulating this video.

Is there anything else you would like to say to our viewers before we end, Jens Jørgen?

Jens Jørgen Nielsen: No. I think we have talked a lot now. Only I think what you said about bringing the U.S. and Russia to the negotiation table, it's obvious. I think that it should be, for any prudent, clear-thinking person in the West, it should be obvious that this is the only right thing to do. So of course, we support it 100%.

Michelle Rasmussen: Okay. Thank you so much, Jens Jørgen Nielsen

Jens Jørgen Nielsen: I thank you.